

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 7/2017

Červenec + Srpen 2017

...a Bůh dal světu krásu, aby nad ní žasl

Kolem nás je tolik krásného, tolik barevného, voňavého, že stačí jen vyjít ven. Ven nejen ze svého pokoje, ale i ven ze své neochoty objevovat a obdivovat – je jedno, zda volně svými očima, přes mikroskop nebo dalekohledem – a děkovat za to Bohu. Protože Bůh nám ve svém díle daroval krásu. Skrze krásu nám zároveň dal možnost poznat sebe, tedy Boha, a tím i cíl našeho bytí. Je překrásný!

V ten večer jsem jaksi neměl velkou chuť nikam jít. Ale dostal jsem pozvání: "Přijďte k nám večer na návštěvu. Přijel k nám synovec, který pracoval na výletní lodi. Chce nám ukázat, kde všude byl. Určitě přijďte." Pozvání té paní jsem přijímal rád. Vždy byla pohostinná a dobrotivá. Jenže tentokrát se mi zdálo, že tam budu jako "páté kolo u vozu": celá jejich rodina pohromadě a já – cizí – mezi nimi.

Zvědavost však nakonec byla silnější. Bylo to totiž skutečně úžasné "okno do světa" skrze fotografie z cest toho mladého muže po Austrálii, Japonsku či po Las Vegas. Nad všechny zmíněné mě zaujaly záběry z Aljašky, protože ještě jako malý chlapec jsem snil, že jednou budu mít vlastní psí spřežení a na něm si pojedou prohlédnout tento kout světa. V ten večer jsem měl možnost vrátit se nejen ke svému dětskému snu, ale také k obdivu čehosi, co od té doby nosím ve svém srdci.

Na počátku

"Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. A Bůh viděl všechno, co udělal, a hle, bylo to velmi dobré" (Gn 1, 1.31). Tuto stať Písma dobře známe. Ale dnes bych

se chtěl zastavit právě při tom okamžiku, kdy se Bůh "podíval" na to, co udělal (my se umíme vyjadřovat o Bohu pouze takovým nedokonalým jazykem). Musel to být úchvatný okamžik, kdy Bůh vstal od svého díla, odstoupil kousek od něj a pomalu, důkladně z každé strany si rozhlédl, co stvořil. Naplněný pocitem dobře vykonané práce se zajisté i usmál a možná si i povzdechl, protože nanejvýš spokojený se svým dílem se nemohl dočkat chvíle, kdy všechnu tu nádheru ukáže člověku, aby žasli spolu.

I my jsme tady a teď postavení vedle Tvůrce tohoto díla, který i dnes čeká, co na to řekneme. Lépe řečeno, touží vidět naši reakci, naše: "Wow!" či "Ach!" Nebo jako naopak v úžasu oněmíme.

Pohled jako sv. František z Assisi

Spojení Bůh – svět – příroda nás při pohledu na dějiny Církve a její svaté zajisté přivede k sv. Františkovi z Assisi. "Vztah svatého Františka k Bohu, lidem i ostatnímu živému i neživému stvoření neustále oslovuje neobyčejnou svěžestí. Stvořený svět vnímal jako zrcadlo dobroty Boha a všechna díla Pánových rukou

mu byly důvodem k radosti. Je to vnímání odpovídající biblické zprávě o stvoření (srov. Gn 1,1 - 2, 4)," píše na webové stránce františkánů v sekci "Ekologie" Cyril Jaroslav Brázda OFM.

Původce krásy světa se chce s námi podělit nejen o krásu samu, ale skrze ni chce ukázat svou vlastní nádheru. Bůh nám ve svém díle dává poznat, jaký je on sám – tím nám současně dává možnost poznat cíl našeho bytí. Tak o tom učí i Katechismus katolické Církve: "Z pohybu a příčinné účinnosti, z náhodnosti, pořádku a krásy světa lze poznat Boha jako původ a cíl vesmíru" (KKC, 32). I sv. Augustin říká: "Zeptej se krásy země, zeptej se krásy moře, zeptej se krásy rozšířeného a rozptýleného vzduchu, zeptej se krásy nebe ... zeptej se těchto věcí. Všechny ti odpoví: Pohleď, jak jsme krásné! Jejich krása je jejich vyznáním. Kdo udělal tyto proměnlivé krásy, pokud ne neměnitelně Krásný?" (Confesiones, 1, 1).

Opravdu platí, že skrze stvoření se Bůh promlouvá člověku a různým způsobem nás zve, abychom vzdávali díky a velebili ho za dobrodiní, které nám zanechal, podobně jako to ve svém životě dělal sv. František z Assisi. Bonaventura z Balneoregia zaznamenal příběh z Františkova života: "Jednou František, procházejíc benátským krajem, natrefil na množství různého ptactva sedícího a švitořícího v křoviskách. Když je spatřil, řekl společníkovi: ‚Milí ptáčci chválí Stvořitele, pojďme i my mezi ně a zpívejme chvály na Pána a kanonické modlitby.‘"

Nenahraditelný živý dotek

Lidský život je příliš krátký a omezený, abychom mohli zažít pravou a celou chuť Boží krásy. Můžeme mít oči naplněné mnohými úchvatnými obrazy – z fotografií a videí, vlastních či zprostředkovaných (například na internetu); setkání s originálem – s živou skutečností – však nic nemůže nahradit.

Chvilé, kdy se člověk osobně dotýká stvoření, vdechuje vůně, vnímá okolní atmosféru, jsou nenapodobitelné. Ten rozdíl by slovy věděl asi nejlépe vystihnout zamilovaný muž, když po dlouhém čase objímá svou milovanou, přestože její obraz i zatím vídal možná denně na fotkách a snad slyšel její hlas v telefonu.

Cosí podobného prožívají zřejmě i prarodiče, které z velké dálky navštíví jejich děti a přivedou jim vnoučata. Je totiž obrovský rozdíl být na Skype a komunikovat přes internet – vidět a slyšet přes obrazovku – a jiné, mnohem silnější je slyšet smích milovaných doma, ve svém pokoji.

Dát možnost žasnout jiným

Pamatujete si reklamu, ve které otec chce ukázat synům své "dětské" skryše?

Ukáže se však, že nic už není takové, jak za jeho dětství. Svět se pochopitelně ustavičně mění a člověk to nezastaví. Ani nemůže. Ale může a měl by chránit to, co sám objevil a dostal jako dar, jako příležitost žasnout nad Božím dílem v tomto světě.

Papež František ve své exhortaci Evangelii gaudium píše: "Jsou i jiní, křehcí a bezbranní tvorové, kteří často zůstávají napospas ekonomickým zájmům a bezohlednému využívání. Mám teď na mysli celé stvoření. Jako lidské bytosti nejsme jen uživateli, ale jsme i správci ostatních stvoření." A pokračuje: "Nedovolme, aby po nás zůstaly stopy destrukce a smrti, které se dotknou nejen našeho života, ale i budoucích generací" (č. 215).

Muž v čele Církve říká jasným hlasem. To, co je Božím darem, si zasluhuje pozornost a úctu! Nesmíme připustit, že po sobě zanecháme takový obraz, který budoucím generacím nepoukáže na Boží dobrotu. Všemohoucí Bůh si pochopitelně dokáže své stvoření uchránit. Může udělat zázrak. Jenže pak by to byl jasný signál, že ten, komu věřil, ten, komu odevzdal správcovství, nebyl schopen postarat se o svěřené.

Škoda, že my křesťané se zapojujeme slabě, málo, ba někdy vůbec do aktivit, které by udržovaly či zlepšovaly stav Boží krásy.

Papež František ve zmíněné exhortaci mluví ještě důrazněji, když dodává: "V tomto smyslu souhlasím s působivým a prorockým varováním, které již před lety vyslovili Filipínští biskupové: ‚V lesích žilo neuvěřitelné množství různých druhů hmyzu

a všechny tyto druhy tam měli vlastní roli. ... Ptáci létali ve vzduchu, jejich třípytivé peří a jejich pestré zpěvy dodávaly barvu a melodii zeleni lesů ... Po deštivé noci pohlední na čokoládově hnědé řeky ve tvém okolí a uvědom si, že odnášejí krev země do moře ... Jak budou moci ryby plavat v takových stokách? Kdo přeměnil nádherný vodní svět na podvodní hřbitovy bez života a barvy?"

Svatý Otec nás všechny volá k odpovědnosti. Na to, co slyšíme v evangeliu z Ježíšových úst, když se obrací k apoštolům: "Vy jim dejte jíst" (Mk 6, 37). Vy jděte a jedněte. Vy! Nemůžeme a nesmíme se neustále skrývat za jiné či tvářit se, že tato slova patří někomu jinému, jen ne mně. Bůh ví, že nemám sílu sám vyčistit řeku či les v mé blízkosti. Ale ví – a my to víme také –, že všechno velké jednou mělo malý začátek a kohosi, kdo začal či pokračoval, nebo se jen tak přidal...

Zvelebující ruce člověka s citem k přírodě

Před časem jsem byl na chatě. Jako svůj druhý domov za vsí ji udělal jistý mladý muž. Pamatuji si, jak to tam vypadalo při mé první návštěvě a jako při prozatím

poslední. Úchvatné, co za krátký čas vlastní šikovností a pracovitostí v daném prostředí udělal! Vytvořil malé jezírko s rybami, vysadil stromky a doplnil to vlastními dřevěnými výtvo-ry – dokonalá symbióza přírody a šikovnosti lidských rukou, která volá ke klidu a úžasu.

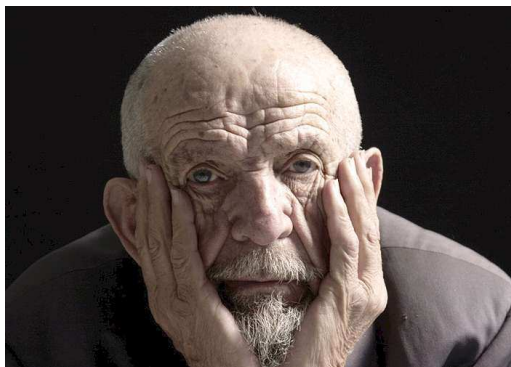
Když člověk zachová krásu Božího stvoření a dá prostor i svému talentu, máte chuť kochat se, běhat po trávě, žasnout nad krásou kolem právě přelétávající motýla, a tak jako sv. František Assiský děkovat za to všechno – za dary v podobě Božího stvoření i vytvořené lidskou tvořivostí.

Dar žasnout

Americká spisovatelka Anne Wilsonová Schaefová napsala: "Dokázat žasnout je jedním z darů života. Žít je darem úžasu." Dar žasnout přináší pravou, originální radost. Je to radost, která se nedá ukryt, ale ani uměle naučit. Dnes se nejdnou setkáváme s jakousi "nemožností žasnout". Příčinou je naše vnitřní přesvědčení, že nás už nic nemůže překvapit. Když to říkáme, nemyslíme tím, že jsme skutečně všechno poznali, zažili a viděli čili je pochopitelné, že nás už

nic nepřivede k údivu. Spíše tím vyjadřujeme pocit neštěstí z vlastní neschopnosti žasnout.

Schopnost žasnout jde přitom ruku v ruce se schopností být vděčný. Pohled na to, co Bůh dává ve stvoření člověku, inspiruje k modlitbě díky, protože Boží štědrost a tvořivost vycházejí jen z chutě Boha potěšit, nadchnout, povznést nás, pozvednout naše srdce. V tom okamžiku se i dospělí stávají dětmi. Ale to je na tom nejkrásnější, protože tehdy naplňujeme

to, co sám Ježíš od nás očekává, když říká: "Jestliže ... nebudete jako děti, nevejdete do Božího království" (Mt 18, 3). V této chvíli bychom se měli postavit před Ježíše jako mladík v evangeliu a ptát se ho: "Co mám dělat?" Odpověď by se dala shrnout do tří odkazů: 1. starej se o sebe i o život kolem sebe, 2. buď vděčný a 3. dopřej si čas na kochání se krásou.

(podle KN)

Chci poznat pravdu o přátelství

Můj příteli a Pane! Svěřuji ti své srdce a život, v němž jsem tě často zrazoval, ale ještě více nacházel jako jedinou odpověď na mou hříšnost. Přicházím k tobě, jako jedinému a pravému Bohu, který mi je útěchou a nadějí. Chci o tobě svědčit svým lepším životem a odevzdat se všemu, co ode mne žádáš.

Těmito slovy modlitby bych rád začal téma o hodnotě přátelství. Přátelství je dar od Krista. On nás k němu vede svou láskou skrze Ducha Svatého, který se zjevuje maličkým od Otce Stvořitele. Ne nadarmo mluvím o Trojici, neboť právě skrze ni se můžeme přiblížit alespoň zčásti k tajemství Kristova přátelství k nám. Ježíš nás nazývá přáteli, aby nám zjevil všechno, co mu dal Otec jako poselství záchrany pro tento svět. V Kristu nacházíme původce lásky, která tvoří každé lidské srdce a dělá nás obrazem živého Boha. V něm spočívá i východisko

každého přátelství. Pouze pokud uvažujeme nad křížem, dostáváme odpověď na vztahy, lépe řečeno, samotný vztah se nám stává zřetelným při pohledu na

znamení spásy. Tehdy se nám Kristus dává celý, aby našel odpověď na svou touhu po lásce.

Nebudu citovat mnoho autorů, kteří napsali již mnoho krásných slov o přátelství. Spíše si chci všimnout jejich přátelského gesta, jejich ochoty dělit se o své prožívání, aby nás nadchli pro čistou lásku.

Pokud si vzpomenete na nějaký citát o přátelství, který vás potěšil, setrvejte při něm chvíli a popřemýšlejte, zda to nebyl zrovna Bůh, který vám ho řekl skrze určitého člověka.

Když Bůh mluví skrze člověka

Dnešní doba trochu překroutila pojem přátelství. Každý z nás však zná přátelství svým originálním způsobem. Existují mnozí, kterým přátelství vydrželo až dodneška, a zase jiní, kteří by rádi našli nové přátelství, které by je obohatilo a působilo v jejich životě jako balzám na duši. Jedni i druzí zažívají zkušenost určitých vztahů, které v nich zanechávají vzpomínky.

Myslím, že právě dnes je zvlášť třeba ujasnit si pojem přátelství. Někdy ani já přesně nevím, jaký je rozdíl mezi přátelstvím a kamarádstvím, neboť nikdy mi to nebylo vysvětleno, a až při prvních neúspěších jsem si začal uvědomovat, že ne všichni jsou moji přátelé, ale mohou být mými kamarády. Přátel mám opravdu jen pár – i to ne od včera. Přátelský vztah se nebuduje po pár setkáních, když jsme našli nějakou spřízněnou duši, ale dlouhou dobu. Přátelství opravdu chce dva zralé lidi, kteří čerpají sílu z Krista jako z pramene důvěry a důvěrnosti.

Síla přátelství spočívá v oběti

Možná si řeknete, že máte důvěrného přítele, nevěřícího – ale i to je dar. Pravda, pokud ta druhá strana, věřící, nepřekročí hranici dovoleného. Ani nemusíme na začátku hovořit přímo o Ježíši. Stačí náš čistý laskavý pohled či pohlazení. Síla přátelství se totiž nachází v oběti Kristova kříže, kde jsme si všichni rovni, milovaní hříšníci. Ve vztahu mezi lidmi by měl být patron Duch Svátý, který

vede naše kroky přes úskalí tělesnosti a morální pokušení, často nechtěně delikvence.

Přátelství se stává důvěrným tehdy, když naše sblížení doprovázejí čisté skutky. Na druhé straně se stává podezřelým, když chceme zakrýt naše přešlapy, vyvolávající v člověku strach z pravdy, kterou by se mohl někdo dozvědět a zklamat se. Kamarádi si řeknou spoustu věcí i před druhými, a přitom se nikdo z nich necítí ohrožen. Přátelé prožívají větší důvěrnost, kterou nezvěřejňují mimo svůj vztah.

Kdo jsem a kdo je druhý?

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte, a já vás posílím, říká Ježíš. Udržet přátelský vztah, aniž bychom se vzájemně zraňovali, je namáhavé. Naše bolesti nás však vedou k ještě větší důvěře, která nás jako lidi buduje komplexně, vychovává nás pro zralou lásku a formuje naše postoje k životním situacím. Díky přátelství poznáváme svou hodnotu, důstojnost muže či ženy. Pokud se přátelíme se stejným pohlavím, nacházíme oporu skrze autokonfrontaci. Pokud se přátelíme s opačným pohlavím, poznáváme svou identitu muže či ženy skrze fyzické i duševní odlišnosti, což přispívá ke zdravému vývoji a ke skutečnější představě, kdo jsem já a kdo je ten druhý.

Přátelství a manželství

Pokud se přátelí chlapec a dívka, ještě to neznamená, že by to muselo směřovat k manželskému svazku. Přátelství není jen o manželství, ale o hledání a poznávání své cesty, kterou do nás vložil Bůh. Ano, přátelství může dospět až do manželského vztahu, ale to pouze tehdy, pokud jsme jako přátelé našli společné smýšlení a kousek sebe v tom druhém.

Pokud jsme se dotkli předmanželského vztahu, tak je namístě říci i to, že právě příprava na manželství má formu přátelství, které chrání čistotu toho druhého, aby se necítil ohrožen ve svém dělení se o svůj vnitřní svět. Mnozí tvrdí, že jsou přátelé, ale žijí jako manželé. A tady nastává rozdíl mezi přátelstvím a takovým soužitím. Nelze si protirečit navzájem slovy a skutky. Potom totiž nastávají zbytečné bolesti mezi oběma, protože když dojde k odpovědnosti za vztah ve smyslu trvalého života, najednou chceme být jen přátelé, a to se už nedá. Každý

si uvědomí, že nečekal, že by to až tak daleko mohlo zajít – až před oltář. Tehdy se nám hrouť svět, protože se cítíme oklamáni a podvedeni a naše city zůstanou zraněné. Přátelství nemůže nahradit společné plánování manželství. Důležité je mít jasno v přelomu přátelství do společného plánování života, když oba začnou pracovat na oboustranném hloubkovém poznávání se, během kterého chtějí objevit, jestli opravdu to, co mezi nimi vyrašilo, má i trvalou zodpovědnost za

toho druhého. Což znamená, že vztah vůbec ještě není uzavřen, ale otevřený pro jakékoliv rozhodnutí, které vyplyne ze společného poznávání se. Zde se zřetelně ukáže, jak důležité je zachovat čistotu našeho vztahu, abychom se mohli svobodně rozhodnout buď pro trvalý svazek, nebo pro dobré přátelství, kde nikdo nikdy nikomu nevyčítá, že se jinak rozhodl, než plánoval. Nakonec se stanou ještě

důvěrnějšími přáteli, děkující za vzájemnou pomoc v objevení své cesty. Tam, kde předem dochází k intimnostem, vždy se bourá vztah, neboť se zakrývá pravda o tom druhém, ale i o sobě. Pak se citově vydíráme a nevíme, zda máme více věřit tomu, co mezi námi bylo, nebo tomu, že jsme si dosud lhali a nejsme schopni si odpustit, přijmout se a dát si šanci znovu vstát. Tam, kde jdeme proti Božím příkazům, to vždy končí rozdělením před manželstvím, nebo v tom horším případě až v manželství.

Záchrana za každou cenu

Jednou se u mě zastavila jedna snoubenka s velkým pláčem, že od ní dva týdny před sňatkem odešel snoubenec. Šel za jinou. Hledala u mě pochopení a já jsem jí jen s lehkostí odpověděl: Dobře, že odešel nyní! Neboť v manželství by to asi ani neunesla, protože tam už není cesty zpět. Nejprve se zamračila, ale po krátké chvíli ji tato pravda uklidnila. Přestože ji pozice oklamání a snad i spoluúčasti na rozchodu bolela. Možná si totiž sama neuvědomila, že

i ona určitým způsobem přispěla k rozchodu. Ženy mají nádherný dar zachraňovat a chránit vztah od každého zla až po hranici sebeoběti. Nic by na tom nebylo tak strašného, kdyby si uvědomily svůj dar jako milost, kterou je třeba žít, a neplést si ji s tzv. láskou, která vůbec vztah nezachrání, ale otevírá se neupřímnosti vůči sobě.

Když uběhlo patnáct let

Měl jsem i případ, kdy přišla se slzami jistá paní. Myslela si, dokud byla ještě dívkou a chodila se svým chlapcem, že to je ten pravý. Po čase zjistila, že se k ní vůbec nehodí, ale kamarádky jí ho záviděly, jaký je fešák a milý člověk, což ona na druhé straně ve vztahu nevnímala. Ale protože jí ho kamarádky záviděly, řekla si, že to s ním vydrží a bude dělat vše pro to, aby zůstali spolu. Když se za něj provdala, chlapec – už manžel – se vybarvil ještě více a manželství začalo být nesnesitelné. Při jisté příležitosti měla možnost představit manžela svým známým a ti byli mile překvapeni, jakého má sympatického muže, a tak si řekla, že bude i nadále zakrývat svou domácí situaci. Narodily se děti, muž se neměnil a jí bylo stále hůř. Napadlo ji, že přece dětem nebude dělat ze života peklo, aby se jen nedozvěděly, jaké to je mezi ní a manželem. Uplynulo patnáct let a ona se psychicky zhroutila. Přišla za mnou s prosbou o radu, abych jí pomohl, protože už nezvládne se vrátit domů a hrát divadlo. Přiznala se, že za těch patnáct let ho nikdy nemilovala, že se ani nevyzná ve vlastních citech. Dělal všechno, co od ní chtěl – nejprve jako chlapec, potom jako muž, a nakonec jako otec dvou dětí. Co všechno si vytrpěla vlastně pro svou hloupost – nejprve kvůli kamarádkám, neboť jí lichotilo, když jí ho záviděly, pak jako manželka, které dobře sedlo, že se jejím známým líbí její manžel, a nakonec jako matka, která si řekla, že zachrání děti před jejich vztahem. Jak se může nyní vrátit domů a říct muži, že to všechno, co od ní žádal, dosud pouze hrála? Muž miloval sebe ve své ženě, dokonce se dá říci, že muž miloval muže v manželce, protože ona udělala vše, co si zažádal, jen aby byl klid v domě.

Hledej pravdu o sobě

I takové příběhy si lidé vytvoří odklonem od pravdy a Boha, který se té paní určitě často daroval jako znamení, aby se včas rozhodla správně a nezkazila si život. Myslím si, že i muž by byl v šoku, kdyby mu po patnácti letech žena řekla, že to všechno bylo z její strany divadlo a lež. I on by se cítil ošizen a zajisté by

nevěděl, jak pokračovat dál s novým pohledem na ženu a na jejich společný život.

Jaké je tedy naše přátelství, pokud ho nežijeme s Kristem a nepřijímáme pravdu

o sobě, to, jací jsme, a nehledáme, co je pravé štěstí pro nás! Přátelství spočívá ve vzájemné důvěře, v naslouchání, v dávání se. Psychologové tvrdí, že to, co si řekneme dnes, se nám objasní až za dva roky, když si uvědomíme, jak si rozumíme a jak se máme rádi. Důležitá je komunikace, jakož i aktivní poslouchání při vzájemném zdůvěření se.

Zcela jistě neexistuje takový pád či slabost, které by Bůh neviděl, a nechtěl nám pomoci najít východisko, nebo nabídnout sílu vstát, abychom při pohledu na Ježíšův kříž našli porozumění pro svůj stav a byli znovu šťastní, i když jinak než dosud.

(podle KN)

12 blahoslavenství dneška pro život

Každý den se lze přibližovat k blahoslavenstvím. Jsou aktuální v prostředí, kde žijeme, v situacích, které běžně prožíváme, v každém okamžiku dne. O tom, že žít styl blahoslavených může každý z nás, přesvědčují i čtenáři iGospelu. Z jejich inspirací jsme sestavili 12 blahoslavenství dneška. Jejich úkolem je povzbudit k šíření dobra ve světě.

1. Blahoslavený je ten, kdo vidí Boha a displej mu nebrání ve výhledu.
2. Blahoslavený je ten, kdo trpělivě snáší svůj neúspěch.
3. Blahoslavený je ten, kdo s láskou žije jako beránek mezi vlky.
4. Blahoslavený je ten, kdo úsměvem rozzáří tvůj den, neboť on má v srdci svatost.
5. Blahoslavený je ten, kdo se obětuje pro jiné, neboť skutečně miluje.
6. Blahoslavený je ten, kdo neztratí radost v okolnostech dneška.

7. Blahoslavený je ten, kdo připoutá svůj život k lásce, neboť láska mu rozváže řetězy života.

8. Blahoslavený je ten, kdo je v soužení, neboť v něm bude Kristus oslaven.

9. Blahoslavený je ten, kdo nehledí na svůj prospěch, ale pomáhá ostatním, chudým a nemocným.

10. Blahoslavený je ten, kdo se umí těšit z maličkostí života, protože vždy bude mít důvod k radosti a objevovat nové, čímž ho chce Bůh překvapit.

11. Blahoslavený je ten, kdo nepohorší bližnímu a hlásá v Božím jménu.

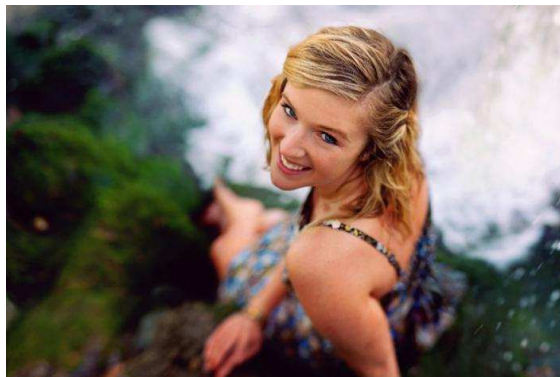
12. Blahoslavený je ten, kdo důvěřuje Pánu a zachovává si srdce čisté.

Našli jste se někde?

(z internetu)

8 věcí, které má denně dělat katolík

Osmdesát věcí, které má denně dělat každý katolík, nevypadá ve světle věčnosti jako nemožný závazek. Pokud si říkáte, že váš seznam povinností je už beztak dost

dlouhý a o žádné další nestojíte, tak vás chci ujistit, že ve vás nechci vzbudit pocit viny a ani vám ještě více zahltit dostatečně přeplněný den.

Cílem je, abyste jednu nebo dvě z těchto věcí udělali součástí svého dne a pak na nich pracovali tak dlouho, až se stanou vaší druhou

přirozeností. Ať jsou pro vás zdravým návykem – jako mytí zubů -, abyste nemuseli dvakrát přemýšlet, zda je udělat či nikoliv.

Tento seznam vznikl po vyslechnutí jedné přednášky, kde se mluvilo o souzvuku našeho života na zemi s tím, jak si představujeme svou věčnost. Vždyť když ji máme na zřeteli, nepříjde nám až tak zatěžko něco pro ni dělat. Náš životní styl má odrážet naději, že věčnost strávíme s Bohem Otcem.

Co tedy nemá chybět v žádném dnu katolíka?

1. Začít den modlitbou, Písmem svatým a rozhovorem s Matkou

Zdá se to snadné, ale některé dny se mi jakoby vůbec nedaří někam vsunout modlitbu. Přitom naše dny musí být soustředěny kolem tohoto zvyku. Udělejte z toho něco jako rande. Nastavte si budík na takový čas, kdy se budete moci modlit a nenechávejte Boha opuštěného. Nejlepší jsou rána, ale pokud u vás nefungují, najděte si čas, kdy to fungovat bude. Vezměte si Bibli a přečtěte jeden nebo dva řádky. Výborným počátečním bodem jsou čtení z liturgie dne. Skvělým by bylo pomodlit se každý den růženec, ale někteří to prostě ve svém momentálním rozpoložení nedokážou. Pokud neovládáte růženec, zkuste začít alespoň jedním Zdrávasem. A postupně to rozšiřujte na celý desátek nebo korunku. Modlitba není ničím jiným než sjednocením se s Bohem. Když je srdce čisté a v jednotě s Bohem, dostává útěchu a naplňuje ho sladkost; skví se úžasným světlem (svatý Jan Maria Vianney).

2. Usmívat se, zachovat si dobré způsoby, být milí a rozdávat objetí

V jednom starém hymnu se zpívá, že poznají, že jsme křesťany, podle naší lásky. Ale dnes to mnohokrát bohužel neplatí. My křesťané jsme se stali stejně (někdy ještě i více) nezdvořilí a bezohlední jako ti kolem nás. Staňme se opět milujícími křesťany tím, že se budeme usmívat, přepustíme někomu místo v řadě, nebo pomůžeme starší dámě přejít na druhou stranu ulice. Ať při setkání s jinými je vidět na našich tvářích úsměv, neboť jím začíná láska. (Blahoslavená Matka Tereza)

3. Komunikovat (!) na sociálních sítích, zavolat nebo navštívit přítele

Ano, vím, určitě jsme se již vyjadřovali na téma přílišného používání médií, ale nyní vás povzbuzuji: využívejte je tak, aby byl oslaven Bůh. Podělte se s přítelem o citát z Písma. Obnovte kontakt s bývalým spolužákem. Spojte se s lidmi na každodenní bázi, abyste budovali vztahy. (Nezastavte se však pouze při tom, dejte si každý týden za cíl setkat se osobně s přítelem nebo členem rodiny.) Přátelství je zdrojem největších radostí, ale bez přátel se i nejuznesenější úsilí stane fádním. (Svatý Tomáš Akvinský)

4. Říci blízkým lidem, že je máte rádi a proč

Neznám nikoho, komu by se unudilo poslouchat, že je milován. A je to ještě lepší, když dostaneme seznam důvodů, proč! Ať už půjde o vaše rodiče nebo děti, ať se stane vaším každodenním zvykem říci alespoň jedné osobě, jak ji milujete. Mluvit se naučíme, když mluvíme, studovat studiem, běhat běháním, pracovat prací, a přesně stejně se učíme milovat láskou. Všichni, kteří si myslí, že se to dá naučit jinak, klamou sami sebe. (Svatý František Saleský)

5. Mluvit o Bohu

Bůh ať je součástí celého vašeho dne, nejen když se modlíte. Naveďte na něj konverzaci s přáteli, rodinou nebo i spolupracovníky, pokud je to možné. O tom, co milujeme (o filmech, restauracích, lidech...) mluvíme, ale ne často se nám daří mluvit stejně o Bohu. Ale to neznamená, že bychom měli odkládat evangelizační poslání; naopak, každý z nás by měl najít způsob, jak zprostředkovat Ježíše všude tam, kde jsme. Všichni jsme povoláni nabídnout jiným zjevné svědectví o spásné lásce Pána, který nám navzdory našim nedokonalostem nabízí svou blízkost, své slovo a svou sílu, a dává našim životem smysl. (Papež František)

6. Obětovat něco

Je velmi důležité naučit se denně přinášet oběti a nabízet je Pánu. Nemusí to být nic divokého. Například snězte chléb bez másla. Vypněte rádio a řiďte v tichu. Právě malé věci pěstují naši svatost a pomáhají nám překonávat naši návaznost na věci tohoto světa. Sobectví nemá místo – a ani strach! Proto se nebojte, když je láska náročná. Nebojte se, když si žádá oběti.

(Svatý Jan Pavel II.)

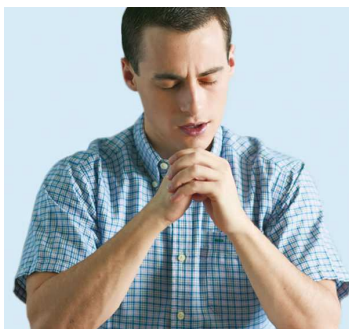
7. Sloužit jakýmkoli způsobem

Každý den hledejte způsob, jakým byste někomu mohli posloužit. Nemusí to být nic obrovského jako mise v Africe. Může to znamenat umýt mámě nádobí, zaplatit někomu neznámému kávu, nebo zvednout odpadky, když kráčíme po ulici. Ať neprojde jeden den bez toho, abyste něco udělali pro jiného člověka. Víte, že náš Pán nedívá na velikost nebo těžkost našich skutků,

ale na lásku, se kterou je děláme. Tedy čeho se máme bát? (Svatá Terezie Ježíškova)

8. Popřemýšlet o svém dni

Na konci každého dne si vyhradte pár minut na to, abyste se vrátili k tomu, co jste přežili. Skvělou metodou je zpytování svědomí. Potřebujete někomu odpustit? Je někdo, koho odpuštění si máte žádat? Zamyslete se nad tím, jak se o vás Pán staral a buďte vděční za jeho četné dobrodíní. Děkujte mu! Ptejte se sami sebe, zda jste se během dne svými skutky k Bohu přiblížili, nebo se od něj vzdálili. Jak byste se mohli v další den polepšit? Musíte se ze všech

svých sil snažit potěšit Boha tak, že nebudete nic dělat ani nic vnímat dříve, než byste se s ním poradili, a že budete ve všem hledat jen jeho samého a jeho slávu. (Svatý Alfonz Rodriguez)

Plán na týdny, měsíce a roky:

Každý týden – se zúčastněte nedělní mše (a častěji i během týdne, pokud to je možné), – jděte na adoraci, – setkejte se osobně s přítelem a / nebo jděte se svou polovičkou na rande, – dávejte desátky. Každý měsíc – jděte ke zpovědi, – dělejte nějakou dobrovolnou práci (například pomozte se společenstvím ve farnosti, servírujte polévku bezdomovcům atd.), – přečtěte si duchovní literaturu, – setkejte se s duchovním vůdcem. Každý rok – jděte na duchovní cvičení. Toto je jen "startovací balíček". Co ještě bychom mohli dělat, abychom žili svatý život zde na zemi?

(podle Cesta+)

Svatí Cyrile a Metoději, ukažte, představte nám Slovo

Nešťastný hrdina Shakespearovy dramatu Hamlet, listujíc bezcílně v knihovně, na otázku, co čte, odpovídá: "Slova, slova, slova..." Ve spisech s výroky otců pouště se mnohá z poučení začínají obrazem člověka, který přichází za starcem a obrací se na něj s prosbou: "Otče, řekni mi slovo..." Myslí tím pravdu, která nasměruje život k věčnosti.

Paradox slova (jeho šíře, jeho důležitosti) se jaksi spontánně stává jakoby ještě

zřejmější při pohledu na náš každodenní osobní, církevní i společenský život prizmatem svědectví svatých Cyrila a Metoděje – skrze duchovní vklad osobností, které nazýváme našimi učiteli a věrozvěstů a které jsme v dějinách našeho národa přijali za inspirační model. Jsou nám vzorem pro jejich vztah k vyslovení slova i ke slovu vyjádřenému v písmu, skrze

jejich vztah k věčnému Slovu – k tomu Slovu, které k nám mluví v Písmu a současně je nejautentičtějším interpretem Písma (Lk 24, 27).

Člověk milující moudrost

Svatý Konstantin Cyril si ve svém mladickém snu vybral ze všech dívek za společníci tu nejkrásnější: "a jméno její bylo Sofia, to jest Moudrost" (ŽK, III). Stal se tak mužem, který byl již od mladého věku nazývaný "filosofem", tedy člověkem "milujícím moudrost".

V jeho případě nejde jen o jakési hagiografické klišé, ale o klíč k pochopení jeho dalších životních rozhodnutí a osudů. Jeho životopisec o něm říká, že pokud se na něj někdo obrátil s otázkami, takového "poučil o filosofii, když málo slovy vyslovil velké myšlenky" (ŽK, IV).

"Počátek moudrosti je bázeň před Pánem," říká Písmo (Sir 1,16). Hledání moudrosti a filosofie jsou však dnes, v našem přetechnizovaném světě nejednou považováno za cosi nepotřebného. Dokonce i z úst těch, kteří mají řídit systém našeho školství, můžeme někdy slyšet, že humanitní vědy – a zvláště filosofie – jsou čímsi neužitečným; že máme budovat jen ty obory vědy, které přivádějí k výrobě nových materiálních produktů.

Co by na to asi řekli ti, jejichž nazýváme "učiteli Slovanů"? Byli tvůrci nové kultury a povznesli Slovanů na úroveň ostatních vyspělých národů – a neučili je primárně ani metalurgii, ani ekonomiku, ale vštěpovali jim úctu k lidskému i Božímu zákonu, "otevírali jim Písma", předávali jim gramatiku, filosofii a muziku.

Konstantin studoval jazyky různých národů, vnikal do jejich ducha, pochopil jejich důležitost pro hlásání hlubokých pravd o Bohu i člověku. Proto při pozvání mezi naše předky odpovídá císaři: "Rád tam půjdu, pokud mají pro svůj jazyk písmo."

ᲞᲠ ᲠᲡᲔ ᲠᲡᲡᲡ ᲠᲡᲢᲡᲡ ᲡᲡᲡᲡ
Რ ᲡᲡᲡᲡ ᲠᲡᲢᲡᲡ ᲡᲡ ᲡᲡᲠᲠ Რ
ᲡᲡ ᲠᲡᲢᲡᲡ ᲡᲡᲡᲡ

*Text v hlaholici: Na počátku bylo Slovo
a Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo*

Na císařovo prohlášení, že vytvořit písmo pro Slovanů se ještě nikomu nepodařilo, se Filosof zeptal: "Jenže kdo dokáže napsat řeč na vodu a získat si jméno kacíře?" (...) Odešel tedy Filosof a podle svého starého zvyku se oddal modlitbě společně s jinými pomocníky. A brzy poté ho osvětil Bůh, který poslouchá modlitby svých služebníků, a tehdy složil písmena a začal psát text

evangelia: „Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo“ (ŽK, XIV).

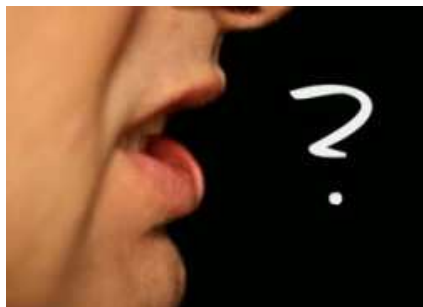
Pro zachování slov, na předávání Slova Konstantin Filozof vytváří písmo, aby nemusel "psát řeč na vodu". A první slova, která jím píše, jsou velebná a slavnostní slova Janova evangelia o počátku všeho, kterým je Boží Slovo.

Vyslovené slovo je věčné

Moudrost v řeči, vážnost vysloveného slova, závaznost daného slova – tyto hodnoty potřebují dnes jistou obrodu a obnovu i u nás. Ve světě plném slov – často v záplavě banálních, prázdných, ba i brutálně znevažujících slov, v časech překrucování významu i takových slov jako "rod" či "rodina", kterými jsou primárně označovány antropologické jevy – jsme vyzýváni dávat svým slovům váhu, nevyslovovat je nadarmo, aby z našich úst nezaznívala slova, která zraňují, vzdalují od pravdy, budují bariéry nenávisti.

Slovo může být prázdným zvukem či projevem jiné chaotické prázdnoty nebo světlem svítícím v temnotě ducha a rozhánějícím mraky nevědomosti či pochybností. Slova se mohou stát balastem a vést k bezútešnému a prázdnému nihilismu, nebo se mohou stát životodárným pramenem porozumění, lásky a odhalování pravdy o smyslu našeho bytí.

Nezapomínejme, že každé vyslovené slovo je věčné; že je uloženo v Boží paměti

– jakoby v jakémsi nekonečně rozměrném a nesmazatelném kosmickém pevném disku (abychom použili představu blízkou dnešnímu člověku generace IT) –, vždyť Pán Ježíš říká, že "lidé se budou v den soudu zodpovídat z každého zbytečného slova, které vysloví" (Mt 12, 36).

Zapsané slovo nabývá ještě další rozměr: už to není jen flatus vocis (lat. Dech hlasu), ale stává se téměř "hmatatelným", sdělitelným, nezávislým, "zvěčňujícím" svého pisatele už zde na zemi; je odkazem pro jiné – pro současníky i následující generace.

Jakou ohromnou odpovědnost tedy máme za naše vyslovená a napsaná slova, za každé slovo a v nejvyšší míře za naši snahu při pochopení a přijetí Slova! Oč méně zbytečných slov by bylo vyslovených i napsaných, kdybychom nejprve

---

posoudili jejich užitečnost, vhodnost, přiměřenost, pravdivost sub specie aeternitatis – v perspektivě věčnosti!

Slovo pastýřů dnešní Církve

Pastýřům Církve, povoláním dnes ohlašovat vtělené Slovo, ale i všem těm, kteří se v rámci svého duchovního či světského úřadu mají obracet na veřejnost, říká dnes sv. Cyril podobně jako svým současníkům při debatě v Benátkách: "Čím bych vám byl prospěšný, pokud bych k vám přišel a mluvil jazyky, a ne slovy Zjevení nebo vědomosti, prococtví nebo nauky? (...) Tak i vy, pokud jazykem nevydáte srozumitelná slova, kdo bude vědět, co říkáte? Do větru budete mluvit. Vždyť je tolik rozmanitých řečí na světě a ani jedna z nich není bez hlasu. Pokud tedy neznám moc hlasu, budu cizincem pro toho, co mluví, a ten, co mluví, bude cizincem pro mě. Tak i vy, protože jste horliví obránci věcí duchovních, prostě, ať jich máte hojnost při budování Církve" (ŽK, XVI).

Tato Konstantinova slova rezonují i dnes – v nových kulturních i církevních souvislostech. Svátý Otec František ve své apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium* (EG, 41–42) mluví mimo jiné i o potřebě obnovit církevní jazyk. Přímou nás tedy vybízí, abychom v duchu cyrilo-metodějské inkulturace i my hledali cesty a způsoby, jak ohlašovat Krista v dnešním světě: "Velké a rychlé kulturní změny si však zároveň vyžadují, abychom neustálou pozornost věnovali hledání způsobů vyjádření věčných pravd takovým jazykem, který lidem umožní rozpoznat jejich neustálou aktuálnost a novost. Neboť co se týče pokladu křesťanského učení, jedna věc je jeho podstata ... a druhá je způsob formulace jeho vyjádření". Stává se totiž, že věřící – zvyklí na svou řeč, které rozumějí –, když poslouchají bezchybný ortodoxní jazyk, odnesou si něco, co neodpovídá skutečnému evangeliu Ježíše Krista. Se svatým úmyslem sdělovat pravdu o Bohu a člověku jim při některých příležitostech nabízíme falešného boha nebo lidský ideál, který není skutečně křesťanský. Takovým způsobem jsme věrní nějaké formulaci, ale nepředáváme podstatu. Toto je největší riziko. Pamatujme, že, vyjádření pravdy může mít mnoho podob. A obnova vyjadřovacích forem je nezbytná pro předávání neměnného významu poselství evangelia dnešnímu člověku. (...) Proto je třeba pamatovat na to, že každé předkládání nauky se musí konat s postojem hlásání evangelia, který probouzí souhlas srdce skrze blízkost, lásku a svědeckví."

Pro lásku ke Stvořiteli

Blížkost, láska a svědectví – tato tři doporučení papeže Františka na novou evangelizaci – vidíme realizované v životě sv. Cyrila a Metoděje, našich učitelů ve víře.

Na pozvání knížete Rastislava mladší z bratrů "Filosof, odpověděl: I když jsem tělesně vyčerpaný a nemocný, rád tam půjdu" (ŽK, XIV). Solušní bratři se našim předkům přiblížili fyzicky i kulturně a duchovně jsou nám blízcí dodnes.

Co je k tomu vedlo? Jen láska ke Kristu. Potvrzují to slova kánonu k sv. Demetru, kterými vyznávají důvod, pro který byli ochotni opustit rodné kraje: "pro lásku ke Stvořiteli, chodě po cizích krajích a městech ... vystaveni jsme posměchu trojazyčníků a bludařů."

I proto jejich svědectví přetrvalo staletí a svítí jako maják našeho duchovního i společenského a národního života i do budoucna – pro nás i pro celou Evropu, která byla svěřena pod jejich patronát.

V moderním světě 3. tisíciletí, když kolem nás hučí mnohá "slova ... slova ... slova", obracíme se k těmto našim duchovním otcům s prosbou: Otcové, řekněte nám, ukažte nám, představte nám Slovo ...

(podle KN)

Přečteno u „sousedů“

6. července si připomínáme upálení Mistra Jana Husa ve městě Kostnici.

Jan Hus stál za zavedením diakritického pravopisu, který nahradil pravopis spřežkový. Měkké souhlásky, které se psaly spřežkou, např. ř psané rs, nahradil tečkou nad r (nabodeničko krátké) a dlouhé samohlásky označil čárkou (nabodeničko dlouhé).

V Husově době byli tři papežové: Řehoř XII. v Římě, Benedikt XIII. v Avignonu a Alexandr V. v Pise. Ten však brzy zemřel a jeho nástupcem se stal Jan XXIII., který na nátlak císaře Zikmunda svolal do Kostnice koncil, aby se situace vyřešila. Kritikové církve Jan Viklef a Jan Hus byli prohlášeni za kacíře. První z nich byl již 30 roků mrtev, ale Husa koncil odsoudil a nechal ho v jeho 44 letech upálit. Stejně dopadl Husův přítel a zastánce Jeroným Pražský. Tomu ani 40 roků nebylo.

Jan Hus zemřel jako mučedník a jeho osoba rozdělila národ na několik staletí.

Různé názorové proudy si jeho postavu přizpůsobovaly. Byl chápán jako symbol odporu proti Rakousko-Uherské říši, zneužívali ho i komunisté. Takové přístupy jeho podobu značně zkreslovaly. Při své první návštěvě v roce 1990 papež Jan Pavel II vyzval, aby se církev Mistrem Janem Husem zabývala a kardinál Vlk pak založil Husovskou komisi, která se stala ekumenickou. V roce 1999 Jan Pavel II. prohlásil, že lituje kruté smrti Jana Husa, a uznal ho jako jednoho z reformátorů církve.

Hus předběhl svou dobu. Kdyby tehdejší církev vypadala jako současná katolická církev, nikdy by se s ní do konfliktu nedostal.

(autor je evangelík)

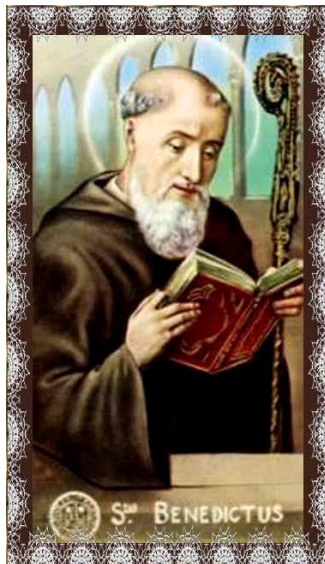
Nebeský patron Evropy s křížem v ruce

Medaile svatého Benedikta vyobrazuje světce v mnišském rouchu a s křížem v ruce. Svatý Benedikt znal moc kříže. Kdo věří v sílu Kristova kříže, svůj boj se zlem nikdy neprohraje.

Svatého Benedikta uctíváme jako patrona Evropy a patriarchu západního mnišství. Život a dílo sv. Benedikta mělo velký vliv na formování Evropy, která byla na přelomu 5. a 6. století ve velkém zmatku a nejistotě. Starý řád Římské říše byl nenávratně pryč a nový ještě nevznikl. V těchto těžkých časech nového zrodu Evropy povolává Bůh sv. Benedikta, aby chránil dobro tak, jak o tom mluví liturgické texty. Šlo především o dobro evangelia, které má následovat každý věřící člověk, ale také šlo i o dobro evropské kultury, která bude vyrůstat i ze základů, které položil sv. Benedikt a jeho následovníci. Také pro tuto velkou roli, kterou sehrál sv. Benedikt v dějinách západní Církve a společnosti, byl 24. října 1964 vyhlášen papežem Pavlem VI. za nebeského patrona pro celou Evropu.

Život svatého Benedikta

Benedikt se narodil v malém městečku Nurse (Norcia) v umbrijských horách střední Itálie kolem roku 480. O životě sv. Benedikta se dozvídáme z druhé knihy Dialogů od papeže Řehoře Velikého. Ten o sv. Benediktu píše: "Od svého mládí měl zralé srdce, prožíval ctnostně svůj život a nezaprodal svou duši žádné rozkoši." Tato stručná charakteristika poukazuje na zdravé rodinné prostředí, ve kterém Benedikt vyrůstal. Jako mladý odchází na studia do Říma, kde se setkává s morálním úpadkem společnosti, a tak zanechává studia a opouští Řím. A protože toužil po dokonalosti, zanechal nejen studia, ale i otcovský dům a majetek. V té době bylo už mnišství rozšířeno i na území

západní Evropy. Benedikt v souladu s mnišskou ideou toho času odchází hledat samotu, aby mohl žít eremitským (poustevníckým) životem. Přichází na místo Subiaco (*sub lacum* – pod jezerem), kde se připojuje k asketům, kteří žili v samotě sabinských hor. Benedikt odhalil touhu svého srdce mnichovi Romanovi, jehož potkal cestou a od něj přijal i roucho zasvěceného života. Pak odešel na opuštěné místo, kde našel velmi úzkou jeskyni a tam žil tři roky. Nevěděl o něm nikdo kromě mnicha Romana, který se staral i o jeho obživu. Konečně, jak píše životopisec: "Všemohoucí Bůh chtěl dát Romanovi odpočinek po jeho námahách a ukázat život Benedikta lidem jako příklad následování, aby jako světlo, které září na svícnu, osvětlil všechny přebývající v Božím domě."

Poustevník, který mnohé inspiroval

Benedikta v jeho subiacké samotě nejdříve objevují pastýři a brzy se zvěst o mladém poustevníkovi roznesla po celém okolí. Přicházeli k němu mnozí,

kteří mu přinášeli pokrm pro tělo a sami si ve svých srdcích odnášeli povzbuzení do svého života. Vyhledalo ho dokonce i společenství nedaleko žijících mnichů, které ho chtělo za svého představeného. Po trpkých zklamáních s lehkovážnými a zhýralými bratry, kteří ho chtěli dokonce zabít otráveným vínem, protože svatost jeho života byla trnem v jejich očích, se Benedikt znovu vrací do své jeskyně. Stal se však známým a neustále k němu přicházeli lidé, kteří chtěli jít cestou modlitby a práce tak jako Benedikt. Tradice toto období světčova života váže se založením dvanácti klášterů v okolí Subiaca. Později s několika mnichy přešel na vrch Monte Cassino, kde na místě bývalých pohanských svatyní založil klášter.

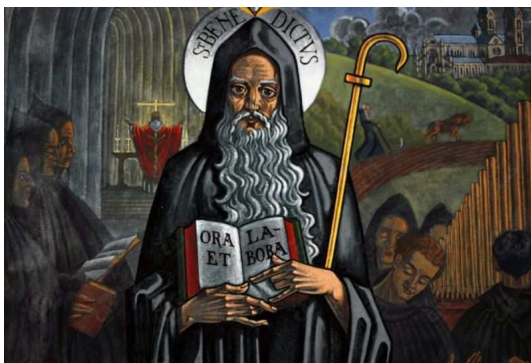
Bylo to v letech 525 až 530. Benedikt tam prožil zbytek svého života, asi 25 let. Z Dialogů sv. Řehoře se dozvídáme, že tam spolu s mnichy obdělával pole, sedával u brány kláštera, věnoval se četbě nebo trávil noční hodiny v modlitbách a bdění. Vše možně se staral o své bratry a duchovně je vedl. Také se snažil evangelizovat tamní obyvatele a pomáhal chudým a trpícím. O moudrosti Benediktovy nauky svědčí jeho Regule, kterou napsal pro své mnichů. A právě Regule je podle slov sv. Řehoře pramenem poznatků pro ty, kteří touží

důkladněji poznat jeho charakter a život. Podle tradice zemřel na Zelený čtvrtek 21. března 547, během modlitby žalmů ve společenství svých bratrů.

Aby byl ve všem oslaven Bůh

Svatého Benedikta jsme si zvykli nazývat zakladatelem západního mnišství. Striktně vzato to však není pravda, protože mnišství se v té době už docela rychle rozvíjelo i v Evropě, ať už mluvíme o eremitech nebo cenobitech (mniši žijící v klášterních společenstvích). V té době existovalo asi 30 různých regulí, podle kterých se řídil život mnichů v jednotlivých kláštorech. Benediktova Regule čerpá z některých těchto regulí (Regule Bazila Velkého, Regule Magistri, Regule Macarii aj.). Výjimečnost sv. Benedikta je v tom, že postupem času všechny tyto regule zanikají a nahrazuje jejich právě Benediktova Regule. Kromě toho, že v ní nacházíme návod pro ty, kteří se rozhodli pro cestu mnišského života, také nám umožňuje poznat osobnost samého autora. Sv. Benedikt nebyl teoretikem, nebo jak bychom dnes řekli – profesorem duchovního života, ale byl praktikem, byl vychovatelem. Z textu Regule můžeme vidět, že je výsledkem osobních úvah a zkušeností Benedikta a že ji

psal člověk, který žil neustále s Bohem, a představený, který žil s lidmi a chtěl je přivést k Bohu. Svou vlastní zkušenost nabízí především mnichům, ale i všem, kteří následují Krista Krále a spěchají do nebeské vlasti. Síla Benediktovy Regule spočívá v tom, že učí, jak se chovat ve vztahu k Bohu a bližnímu. Benedikt totiž vyzývá

hledat především a absolutně Boha. Hledat ho neúnavně v detailech a jednoduchosti každodenního života, ale hledat ho i ve společenství bratří, ve společenství lidí, kteří žijí vedle nás. A právě na pozadí této všednosti a jednoduchosti života vyniká skutečné heslo sv. Benedikta a jeho synů a dcer, kterým je: "Ut in omnibus glorificetur Deus" (Aby byl ve všem oslaven Bůh.) (1 Pt 4, 11). Tedy vše, co konáme, máme dělat na Boží oslavu. Svátý Benedikt svou Regulí připravil živnou půdu pro mnohá pokolení mnichů, kteří ho následovali a stále následují. A nejen pro ně, ale i pro mnohé lidi, kteří zvláštní

pozornost věnují prohlubování a rozšiřování duchovního bohatství jednoho z nejlepších děl křesťanské spirituality a lidské moudrosti.

Medaile svatého Benedikta

Sv. Benedikt měl ve svém životě velkou úctu ke svatému kříži. Často dělával znamení kříže, pomocí kterého přemáhal vlastní pokušení a Boží silou, zázračným způsobem ničil špatné záměry a lži ďábla. Od nejstarších dob byl patriarcha západních mnichů vyobrazován s křížem. O významu medaile sv. Benedikta se dozvídáme z rukopisu z roku 1415. Ikonografický typ medaile s obrazem Benedikta na jedné straně a křížem s písmeny na opačné straně se ustálil v 17. století. Z jedné strany medaile představuje Benedikta držícího v pravé ruce kříž a v levé ruce knihu (Reguli). Na obrubě je nápis: *Eius in obita*

nostro présente muniamur (Ať nás jeho přítomnost chrání v hodině naší smrti.). Druhá strana (rub) má ve středu kříž s písmeny C. S. S. M. L. - *Crux Sacra Sit Mihi Lux* (Svatý kříž ať mi je světlem.) A. N. D. S. M. D. - *Non Draco Sit Mihi Dux* (Ďábel ať není mým vůdcem.). Na čtyřech polích, která vytvářejí ramena kříže, jsou písmena C. S. P. B. - *Crux Sancti Patris Benedicti* (kříž svatého otce Benedikta). Na obrubě jsou písmena VRSNSMVSMLIVB – *Vade Retro Satana, numquam Suad Mihi Vana - Sunt Mala quae Libas, Ipse veneno Bibas* - Jdi pryč, satane; nesváděj mě k marnosti; to, co mi namlouváš, je špatné; sám si vypij své jedy.

Sv. Benedikt je patronem dobré smrti a ochránce před zlým. A na tyto dvě věci poukazuje i medaile. Je však třeba se chránit jakýchkoli představ o magické síle medaile. Samotná medaile s uvedeným exorcismem má jen napomáhat, aby se člověk, který ho vyslovuje, otevřel spolupráci s milostí Ježíše Krista, ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele.

(podle KN)

Milost hledět na zářící tvář Páně

Proměnění Páně na hoře je pozváním zamyslet se nad smyslem lidského Života. Je jakoby oknem, skrze které jsme mohli díky svědectví tří apoštolů nahlédnout do věčnosti. A tento pohled by měl přinést do našeho života změnu.

Na počátku nás Bůh, který povolal lidi k bytí, usadil do ráje, abychom reprezentovali Boží tvář před vším stvořením, které bylo dáno člověku, aby ho spravoval a správně používal. Svou přirozeností jsme tedy původně stvořeni proto, abychom byli nositeli Božího světla. Ale už třetí kapitola knihy Genesis

hovoří o tom, jak jsme o jistoty pobytu v ráji přišli neposlušností vůči Bohu a jak jsme ztratili jasnost obličejů, poznání a rozlišování původního dobra a nutně jsme se následně stali *homo viator*, poutníky země v době života, s touhou po věčnosti a po návratu do blažené přítomnosti Boha s námi.

Pán, který ukazuje svou tvář nejasně

Od počátku toužebných návratů člověka k Bohu zde byly záblesky světla z věčnosti, z cíle cesty člověka, které předznamenávaly budoucnost a dodávaly naději putujícím.

Abrahám na konci noci, těsně před svítáním vychází, aby pozoroval hvězdy a Pán mu dává zaslíbení, smlouvu. Jakub v noci ve snu vidí žebřík komunikace mezi nebem a zemí.

Mojžíše na útěku fascinuje jev hořícího keře, který neshoří, a v něm dostane poznání Boha jako toho, který vidí, slyší, sklání se, aby osvobodil. Tak z Mojžíše udělá posla osvobozujícího Boží lid a sám bude přebývat v oblačném a ohnivém sloupu uprostřed svého vysvobození, putujícího lidu. Když na hoře Sinaj přebírá tabule přikázání, Bůh mu dá nahlédnout na svou slávu, a přestože pouze zezadu, stačí to však nato, aby se Mojžíšovi rozzářila tvář tak, že na něj nemohli hledět. Starý zákon zná více mužů pronikavého zraku, naslouchajících Božím slovu, vidoucích, co Hospodin zástupů dává vidět (srov. Nm 24, 15–17).

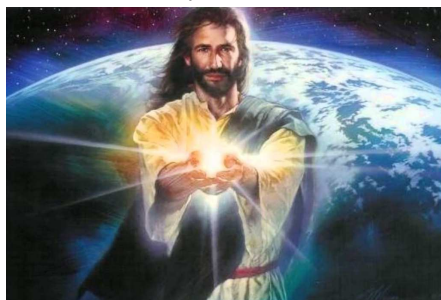

Na vrchu Karmel Bůh svým ohněm zapálil Eliášovu oběť, aby zachránil pravou víru svého lidu a zničil Baalovy kněze a na vrchu Choreb se mu v tichém vánku, šepotu zjevil, aby neupadla jeho horlivost pro Pánovu spravedlnost.

Pán, který vstupuje do našich dějin

Protože záblesky z věčnosti nestačily nato, aby nám lidem byly dostatečným znamením a jistotou poznání pravdy vedoucí do života, v plnosti času se Bůh rozhodl stát se člověkem vtělením svého Syna. Rozhodl se stát spolupoutníkem sdílející naše cesty (ř. Syn – hodos), ale sám jako cesta (ř. hodos) vedoucí skrze pravdu do světla života. Tak od narození je Ježíš na cestách; při jeho narození pastýře ozáří Hospodinova sláva; stařec Simeon v Dítěti rozpoznává "světlo k osvícení pohanů a slávu Izraele" (Lk 2, 32).

Po křtu Ježíš svým kázáním snímá slepotu z očí svých posluchačů a slovem léčí jejich hluchotu. Slovo evangelia nás sice redukuje na chudé, ale právě tím nás

otevívá pro novost života, pro nové vztahy s lidmi ve světle slitování, milosrdenství a pravé lásky, protože blahoslavení jsme, když jsme chudí, tehdy se stáváme svobodnými, vyléčení z patologické slepoty a hluchoty, která nás paralyzuje v konání dobra. Jakkoliv

jsou Ježíšovy cesty s námi tady během jeho vtělení omezené v prostoru a čase, stačily na to, aby jeho učedníci šli za ním, aby je k sobě pozval, přitáhl a povolal, pravda s ohledem na Bohem danou a garantovanou svobodu s různým účinkem.

Události před proměněním na hoře

Událost proměnění se děje v kontextu evangelijních událostí; u Lukáše po pevném rozhodnutí jít do Jeruzaléma uskutečnit vykoupení, spásu lidstva (srov. Lk 9, 51) a u Matouše mu předchází vážný rozhovor Ježíše s učedníky v blízkosti Cesareje Filipovy (srov. Mt 16, 13-16). Syn člověka byl lidmi pokládán za některého ze starých proroků, ale jeho učedníci už tušili, že on je někdo větší. Na jeho otázku: "Za koho mě pokládáte vy?" Odpověděl jménem všech Petr: "Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha." Ale i tak Petr na Ježíšovu předpověď utrpení zareagoval značným nepochopením a vysloužil si za to tvrdé napomenutí: "Jdi mi z cesty, satane! ... nemáš smysl pro Boží věci, jen pro lidské!" (Mt 16, 23).

Ježíšovo božství, které mohli učedníci rozumem vypořádat v jeho moudrých a mocných slovech a mnoha zázracích a znameních a které jim vnitřně ukázal a potvrdil nebeský Otec, nyní tři učedníci na hoře Tábor mohou vidět na vlastní oči a dokonce jej mohou pocítit ve svém nitru jako nekonečnou blaženost, v níž se Petrovi žádá zůstat už navždy, protože lidská přirozenost je stvořena proto, aby byla nositelem Boha, a pokud je proměněna Duchem, může Boha vnímat.

Pán odhaluje své božství

Zjevení Mojžíše a Eliáše je v první řadě jasnou odpovědí, že Ježíš není ani Mojžíš, ani Eliáš, jak si to mnozí současníci mysleli. Jejich družný rozhovor s Ježíšem je zároveň svědectvím o tom, že Ježíš si "dobře rozumí" s židovskou Tradicí, čili Zákonem, zosobněným v Mojžíši, a Proroky, představovanými

Eliášem. Svědčí také, že Ježíš je ten, kdo kdysi skrze ně mluvil, on je ten, koho předpověděli a na koho čekali, on je původcem i naplněním Zákona a Proroků. Jelikož Mojžíš zemřel, ale Eliáš byl vzat do nebe, tito dva muži jsou zároveň symbolem toho, že Ježíš je Pánem nad živými i mrtvými. Oba proroci si s Ježíšem povídali o tom, co ho čeká, o co půjde v Jeruzalémě.

Evangelisté nezaznamenali obsah tohoto rozhovoru, protože důležitější, než slova je životní prorocství těchto mužů.

Ne slovy, ale svým jednáním kdysi dávno v předobrazu už řekli to, co má nyní Ježíš vykonat. Mojžíš vyvedl Izraelity z egyptského otroctví, což je obrazem toho, že Ježíš vyvede ty, kteří mu věří, z otroctví hříchu. V této souvislosti je zajímavé, že v řeckém textu evangelia je pro Ježíšův výstup do Jeruzaléma použito právě slovo "exodos". Podobně, když Izraelité bojovali s Amálečany, celý boj stál na Mojžíšových rukou zvednutých k nebi. To je obrazem našeho boje s hříchem, který stojí na Kristových rukou pozvednutých k nebi na kříži. Eliáš kdysi vzkřísil syna vdovy ze Sarepty tím, že se v modlitbě třikrát nad ním sklonil. Tak má nyní Ježíš vzkřísit lidské pokolení, když se k němu na tři dny skloní do smrti. Tito proroci, předobrazy Starého zákona, se nyní setkávají s Mesiášem, tedy tím, který je má naplnit.

Pánovo proměnění mělo učedníky připravit na velikonoční události. Učedníci uviděli jeho slávu, aby pak, až uvidí jeho ukřižování a smrt, pochopili, že se dobrovolně pro naši spásu vydává utrpení, a aby hlásali světu, že on je opravdu Otcovo Světlo.

Ještě když Petr mluvil, sestoupil světelný oblak a promluvil Otec: "Toto je můj milovaný syn, ...poslouchejte ho" (Mt 17, 5). Poprvé tento hlas zazněl, když jsme v Kristu absolvovali křest v Jordánu, na znamení našeho přijetí za Boží děti. Nyní tento hlas ohlašuje naše skutečné přetvoření na Boží syny a dcery. Ježíš zůstal sám. Odchod Mojžíše a Eliáše symbolizuje také stažení se Zákona a Proroků do pozadí, aby pustili ke slovu a činu předpovědaného Mesiáše.

Pán chce proměnit i nás

Výstup na horu symbolizuje námahu a vzdálení se od přizemnosti, neboť bez

Kostel Proměnění Páně na hoře Tábor v Izraeli

odpoutání se od země není možné dosáhnout vidění Božích věcí, viděli a slyšeli bychom jen Mojžíše a Eliáše, čili slova, příkazy, předpisy a nařízení Písma, ale ne Mesiáše, o kterém mluví.

V Pánově proměnění poznáváme, kdo je člověk a k čemu je povolán. Ježíš se proměnil, aby zjevil prvotní nádheru člověka,

neproměnil se pro sebe, ale pro nás, aby nám ukázal budoucí proměnění lidské přirozenosti. Velmi pozoruhodné je, jak se Ježíš po svém zmrtvýchvstání, tedy po definitivní změně svého bytí, zjevuje – jako věčný, nesmrtelný Kristus – nenápadně; ne vždy ho učedníci hned rozpoznají, svou identitu dokazuje oslavenými ranami svého umučení, otevíráním Písem, lámáním chleba a zejména gesty přijímající, povzbuzující a vysílající lásky (srov. Mt 28, 18-20).

Obraz světla je asi nejlepším symbolem pro vyjádření Boží přítomnosti v nás. Když nás Ježíš nazývá světlem světa, které nemá být skryto pod nádobu, říká tím, že máme být Boží přítomností ve světě, která se nedá utajit, protože křtem a následně ostatními svátostmi, modlitbami a svoláváním Ducha v Církvi jsme ustavičně ve své podstatě proměňováni ve zmrtvýchvstalého Krista.

(podle KN)

Poslání Boží Matky, které ji vyneslo do nebe

Každý člověk se během života setkává s množstvím lidí. Jsou i taková setkání, která se stala determinujícími svými důsledky pro další život. Svátek Nanebevzetí Panny Marie nám výjimečným způsobem představuje tento typ setkání: Panna Maria je vzata do nebeské slávy, aby byla navěky u svého Syna, Krále nebe i země.

Matka Boží v tajemství svého povýšení do nebeské slávy není pouze předmětem teologické úvahy, ale představuje naplnění pravdy společenství s Bohem, vůči němuž byla pokornou služebnicí. Vůlí nebeského Otce bylo, aby jeho Syn přijal lidskou přirozenost ze ženy, která se stává Matkou všech žijících. Pravda Nanebevzetí Panny Marie je proto úzce spjata s pravdou o jejím mateřství; "Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi" (Jan 1, 14). Dílo vykopení člověka má božsko-lidský rozměr. Kristus – pravý Bůh a člověk přijímá lidskou přirozenost z Panny Marie. Maria přijala pozvání a svou spoluúčastí na tomto díle zůstává věrná Božím záměrům až do skončení své pozemské pouti. Proto papež Pius XII. v roce 1950 (15. 8.) při vyhlášení článku víry (dogmatu) o nanebevzetí Panny Marie použil formulaci: "Neposkvrněná Boží rodička, vždy Panna Maria, po skončení svého pozemského života byla vzata s tělem a duší do nebeské slávy." Písmo neříká nic blíže o ukončení pozemského života Panny Marie; teologové se shodují v tom, že Maria svou poslušností v plnění Božího záměru se stává spolupracovnicí v díle spásy takovým způsobem, že si zasluhuje oslavení v nebi. Teologové se v širokém spektru názorů vyjadřují k možným způsobům Mariina oslavení, což však je problematika širokého spektra teologických názorů, které však žádným způsobem nemají dopad na samotnou pravdu povýšení Matky Boží do nebeské slávy. Církev představuje Marii v jejích vynikajících ctnostech a vymezuje zásluhy korunované slávou Nanebevzetí. Maria je typem člověka víry, který se zcela oddává Bohu. Takto praktikovaná víra v životě každého pokřtěného člověka je schopna přinášet trvalé a bohaté duchovní ovoce, které má své praktické životní důsledky.

Je důležité si povšimnout, že Panna Maria není pouze člověkem důvěřující víry v teoretickém chápání, ale je to žena – matka spolupůsobící na Božím díle spásy svou osobní spoluprací. Na tuto skutečnost poukázali i koncilní otcové na Druhém vatikánském koncilu, když zdůraznili, že "Maria nebyla pouze pasivním nástrojem v Božích rukou, ale že svobodnou vírou a poslušností spolupracovala na lidské spáse" (konstituce *Lumen gentium*, 55). Svatý Irenej říká, že Panna Maria "poslušností se stala příčinou spásy pro sebe i pro celé lidstvo". V prvních stoletích církevní otcové mluvili jen obecně o nebeské slávě, ke které byla povýšena Panna Maria. Od 6. století je ustálená všeobecná mínění, že Boží Matka byla s tělem i duší vzata do nebe.

Plnost Mariina života

Boží Matka prožívala svůj pozemský život způsobem, který je blízký každému z nás. Můžeme říci, že ho žila intenzivně, protože ve svém srdci nosila poznání, které bylo známo jí samotné a které se mělo odhalit světu ve chvílích Kristova nástupu k veřejnému působení. Plnost Mariina života nacházíme v každodenních situacích, které doprovází jak radost, tak bolest. Matka je účastna v prožívání událostí, které se bytostně dotýkají jejího Syna, což vyjadřuje samotné mateřství: dítě a matka patří zvláštním a ojedinelým způsobem k sobě. Samotná pravda Nanebevzetí Panny Marie zdůrazňuje stále

spojení Matky a Syna. Papež svatý Jan XXIII. říkal, že Spasitel ani na okamžik se neodděлил od své Matky. Stejně i svatý Ignác z Antiochie vypráví o životě Panny Marie paralelně se životem a smrtí Spasitele. Teologický traktát o Boží Matce poukazuje na církevní tradici, která zdůrazňuje spojení Krista jako nového Adama s Marií jako novou Evou v zápase a pak i ve vítězství nad ďáblem. Víme, že zápas o dobro, které přemáhá hříchy a člověku vrací vnitřní svobodu, má univerzální charakter, neboť Bůh chce všechny lidi přivést k věčnému životu.

V tomto kontextu můžeme zmínit Směrnici pro pastorační z roku 1979, ve které tehdejší ordináři Slovenska představili vždy aktuální požadavek akceptování učení Církve o pravdě Nanebevzetí Panny Marie: "Církev ve svém učení o osudu člověka po jeho smrti vylučuje každý výklad, který by nesprávně vyložil význam Nanebevzetí Panny Marie v tom, co má jedinečné čili skutečné, že tělesné oslavení Panny je předzvěstí oslavení všech ostatních vyvolených." Článek víry o nanebevzetí Panny Marie byl vyhlášen ne jako nová nauka Církve, ale na Boží slávu zdůrazněním úcty k Bohorodičce takto oslavené. Zároveň je nám tato nauka "na poučení, že při posledním soudu Bůh oslaví nejen duše, ale i těla vyvolených tak, jak oslavil nanebevzetím tělo a duši Panny Marie. Toto učení Církve zvětšuje náš optimismus, a to tím více, čím více si posílíme svou víru poznáním nauky o nanebevzetí Panny Marie z Písma svatého, Tradice a liturgie".

Vše, co Marie získala, bylo Božím darem

Německý teolog Karl Rahner říká, že Boží Matka byla "nejdokonalejším způsobem vykoupena", čímž vytváří celkový obraz o Marii. Maria je "už nyní" svou smrtí v blažené nezměnitelnosti. Vyplývá to z toho, že Katolická církev vždy věřila v Marii jako blaženou takovým způsobem, že konečný úděl Marie, do kterého vstoupila po ukončení své pozemské pouti, může být pouze blažená dokonalost. Zároveň tato blažená dokonalost je v Marii dána dokonalým způsobem, aby byla výrazem toho, že Maria je nejdokonalejším způsobem vykoupena. O dokonalosti Marie se tvrdí, že by nebyla úplná, kdyby "její

nyňjší" blažená neproměnitelnost neobsahovala i tělesné oslavení, neboť tělesné oslavení nevyhnutelně patří k naprosté dokonalosti. Mluvíme o dokonalosti, která není vlastní Panně Marii vzhledem k jejím zásluhám, ale vše, čím Maria disponuje, je v plnosti odvozeno od jejího mateřství. Tuto realitu

představují i slova hymnu Magnificat: "Neboť mi učinil veliké věci ten, který je mocný, a jeho jméno je svaté" (Lk 1, 49). Maria nic nepřipisuje svým zásluhám. Celou svou velikost označuje za dar toho, který je bytostně mocný a velký a své věrné malé a slabé dělá silnými a velkými. Svátý Beda Ctihodný dále uvažuje: (Maria) správně dodala: "A svaté je jeho jméno," aby připomněla těm, co ji poslouchali, ba aby poučila všechny, ke kterým se dostanou její slova, jak ochotně mají uvěřit a vzývat jeho

jméno, neboť i oni mohou mít účast na věčné svatosti a pravé spáse podle slov: "Každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen" (Řím 10, 13). To je to jméno, o kterém hovoří výše: "A můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli."

Význam Kristova zmrtvýchvstání pro svět

Nelze pochybovat o tom, že pravda Nanebevzetí Panny Marie nabízí ve svých důsledcích pro život věřícího člověka povědomí hlubšího a užšího společenství s Kristem. Pokud se křesťan dívá na vnější události, často myslí se strachem na svůj pozemský konec, bojí se Kristova příchodu v poslední den a čeká soud, který přináší trest. Křesťanství svou úctou k Nanebevzetí Panny Marie může nabídnout mnohem radostnější a optimističtější pohled nejen na vyvrcholení pozemského snažení, ale i na prožívání eschatologické skutečnosti nejen pod zorným úhlem spravedlivého trestu, ale i dobrotivé odměny.

Proto oslavení Boží Matky není jen předmětem teologických úvah, ale reálnou

skutečností pro křesťanský život. Jak zdůrazňuje Karl Rahner, "nanebevzetí Panny Marie bychom neměli pouze entuziasticky vychvalovat jako ‚privilegium‘ svaté Panny, ale měli bychom ho vidět jako část začátku posledních věcí světa". Nanebevzetí není zdvojením Kristova zmrtvýchvstání, protože její nanebevzetí ukazuje, jaký význam má Kristovo zmrtvýchvstání pro svět. Zmrtvýchvstání Krista se stalo vítězstvím i nás samých, a to po důsledky vykoupení těla. V přijetí Panny Marie do nebeské slávy máme i my záruku svého pozdvižení, neboť se nazýváme Božími dětmi a jsme jimi (srov. 1 Jan 3, 1).

Kěž se za nás přimlouvá Maria – Matka milosrdenství, abychom byli i my hodnými povýšení do plnosti nebeského života.

(podle KN)

Primiční mše svatá – kdy a kde se slaví

Pokud novokněz poprvé samostatně veřejně slaví mši svatou jako hlavní celebrant, mluvíme o primiční mši svaté. Na tuto bohoslužbu, kterou slaví několik dní po kněžském svěcení, se sjíždějí věřící z rodné farnosti novokněze, příbuzní a přátelé.

Vážená redakce,

v souvislosti s přijetím kněžského svěcení bych se chtěl zeptat, kdy novokněz slaví primiční mši svatou. Pamatuji si, že po pádu totalitního režimu se do vlasti vrátili kněží, kteří už měli své roky a ve svém rodišti po letech kněžské služby slavili primiční mši svatou. Šlo skutečně o primiční mši svatou? Také by mě zajímalo, kde novokněží slaví svou první bohoslužbu, zda ve své farnosti nebo filiálce a zda je liturgie této eucharistické slavnosti něčím výjimečná. Děkuji.

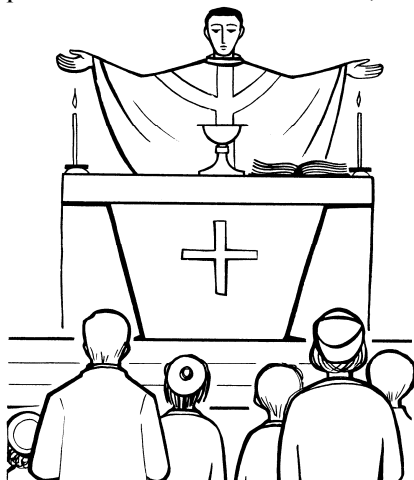
Lukáš

Milý Lukáši,

v životě kněze existují důležité okamžiky, mezi které patří slavení primiční mše svaté, jako první samostatně veřejně slavené bohoslužby novokněze po kněžském svěcení. Jde o cenný okamžik kněžského života, když novokněz jako

Kristův pomazaný služebník přichází mezi Boží lid, aby veřejně konal službu, ke které dostal pravomoc kněžským svěcením.

Primice (Missa prima neosacerdotis) je startem novokněže, doprovázené povzbuzením a odhodlaností, ale také naplněné očekáváním z kněžské budoucnosti. Primiční mše svatá patří odpradáвна k velkým liturgickým událostem i v životě farního společenství. Její slavení by se mohlo označit jako měření stupně intenzity náboženského života.

Původně byla primice slavením první mše ve společenství a se společenstvím, ke kterému byl novokněz poslán. Slavení Missae primae v rodné obci je však pozdějšího data.

Numericky úplně první mše slavena novoknězem je při jeho kněžské svěcení. Ve všeobecně přijímaném podkladu se však pojmem primiční mše svatá (Missa prima) obvykle označuje bohoslužba, v níž novokněz (neomysta) poprvé samostatně veřejně předsedá liturgickému shromáždění jako hlavní celebrant. Po pádu totalitního režimu, jak jste, milý Lukáši, napsal, se vrátili kněží, kteří už jistou dobu působili jako duchovní v zahraničí. Teprve po letech mohli slavit svou "primiční" mši svatou ve svém rodišti. Nešlo o jejich v pořadí první samostatně slavenou mši svatou, spíše o praktickou a chvályhodnou liturgickou slavnost a jisté zadostiučinění, že po letech nesvobody mohli tito kněží poprvé ve svém rodišti celebrovat mši svatou.

V současnosti neexistuje závazný příkaz, který by striktně určoval, kdy, a v jakém intervalu má novokněz slavit svou primici. Je to na vlastním vhodném výběru novokněže. Nejčastěji je to několik dní po vysvěcení nebo následující víkend po přijetí ordinace. Důležité je, aby primiční mše svatá byla přístupná co nejširšímu okruhu věřící, aby je to povzbudilo ve víře i ve zbožnosti, neboť primice je i pro rodnou farnost novokněže významnou událostí. Místo slavení primiční mše svaté si vybírá primiciant sám, po konzultaci se svým farářem. Obvykle je to farnost či obec, kde se narodil, respektive místo, kde prožil větší část svého života. Obec, v níž se slaví primice, může být právem hrdá na člena svého společenství, který byl vysvěcen na kněze a chce spolu s ostatními slavit

svou první samostatnou mši. Toto je dostatečným důvodem pro duchovní a jinou obnovu obce a na kvalitní přípravu liturgického slavení primiční mše svaté.

Liturgie primiční mše svaté je slavnostní liturgií s jistými specifiky, jako například novokněžské požehnání, primiční kazatel, pamětní primiční obrázky či takzvaná brána pro primicianta, jakož i pohostění.

Vysoké cenění novokněžského požehnání ilustruje pevnou zakořeněnost primicí i v naší lidové zbožnosti. Svědčí nám o tom úsloví, že "se vyplatí proslapat podrážky, abychom mohli přijmout novokněžské požehnání".

(podle KN)

Co znamená, že Marie Magdaléna má svátek?

Papež František od začátku pontifikátu překvapuje. V nedávné době jsme svědky toho, že se často útočí na církev, jak je zaujatá vůči ženám. Možná proto je úžasné prohlášení Vatikánu, že svatě Marii Magdaléně se ve Všeobecném římském liturgickém kalendáři nyní dostane vyšší stupeň úcty. Tuto světici si bude církev připomínat už ne na úrovni liturgické památky (memoria), ale liturgického svátku (festum). Dnem sv. Máří Magdalény zůstane 22. červenec.

Vážená redakce,

s blížícím se svátkem Marie Magdalény jsem objevila zmínku, že papež František povýšil liturgickou vzpomínku (památku) sv. Marie Magdalény na svátek. Mohli byste to blíže vysvětlit?

Zuzana

Milá Zuzano,

Príslušný dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti byl zveřejněn s přílohou textu nové mešní preface (modlitby díky) na svátek sv. Máří Magdalény, nazvané Apoštolkou apoštolů. Text hovoří o její lásce k Ježíši Kristu během jeho života a jeho smrti i po jeho vzkříšení. Zvláště vzpomíná její apoštolskou úlohu vůči apoštolům, kterou ji poctil vzkříšený Pán. Církevní tradice označuje

sv. Marii Magdalénu za "apoštolkou apoštolů". Sekretář Kongregace pro bohoslužbu a svátosti arcibiskup Arthur Roche vysvětluje: "Toto rozhodnutí zapadá do aktuálního církevního kontextu, který si žádá hlouběji reflektovat nad důstojností ženy, novou evangelizací a velikostí tajemství Božího milosrdenství. Byl to sv. Jan Pavel II., který věnoval velkou pozornost důležitosti žen v samotném poslání Krista a Církve, ale také, a s důrazem, zvláštní roli Marie Magdalény jako první svědkyně, která viděla Zmrtvýchvstalého, a první zvěstovatelky, která oznámila apoštolům Páně vzkříšení (srov. *Mulieris dignitatem*, 16). Tato důležitost pokračuje dnes v Církvi – ukazuje to současné úsilí o novou evangelizaci –, která chce přijímat, bez dělání rozdílů, muže i ženy jakékoliv rasy, jazyka či národa, aby jim ohlašovala dobrou zvěst evangelia Ježíše Krista, doprovázela je při pozemském putování a nabízela jim obdivuhodné dobrodiní Boží spásy. Svatá Marie Magdaléna je příkladem právě a autentické evangelizátorky.

Svatý otec František učinil toto rozhodnutí právě v kontextu Svatého roku milosrdenství, aby ukázal význam této ženy, která prokázala velkou lásku ke Kristu. S radostí můžeme konstatovat, že se naplnila touha mnoha věřících, aby tato svěťice dostala mnohem významnější místo v Církvi než dosud. Boží lid tuto zvláštní ženu – hříšníci, kajícíci, tu, která doprovázela Krista a zvěstovala jeho zmrtvýchvstání – uctíval už velmi dávno, ba dá se říci, že je v Církvi jako jeden z nejstarších kultů uctívání světců. Marie Magdaléna je patronkou kajících prostitutek, kadeřníků.

Marie Magdaléna pocházela z rybářského města Magdala při západním břehu Galilejské jezero. Aramejsky Magdallah (vznešená, elegantní), hebrejsky Migdal (věž ze sušených ryb). Jelikož v těch dobách se příjmení nepoužívala, na rozlišení od dalších žen se stejným jménem se vžil název jejího rodného města. Poté co z ní Ježíš vyhnal sedm démonů (srov. *Lk 8, 2*), patřila mezi nábožné ženy, které se přidaly k apoštolům a provázely Ježíše až po jeho ukřižování a pohřeb. Marie Magdaléna ho neopustila ani po jeho uložení do hrobu (*Jan 20, 1*). Právě jí se (srov. *Jan 20, 11-17*) jako první zjevil vzkříšený Ježíš, který jí žádá, aby to oznámila apoštolům. Její role jako svědky však v té době nebyla akceptovatelná, protože ženy tehdy nebyly považovány za

věrohodné svědky ani v soudních jednáních. Ježíš právě touto skutečností ukazuje, že láme všechny bariéry.

V katolické Církvi (západní) se v kanonických evangeliích Marie Magdaléna vzpomíná jedenáctkrát. Kult Marie Magdalény se v západní Evropě šířil především díky působení dominikánů.

Nejstarší doklady o účtě k Marii Magdaléně ve východních ortodoxních církvích pocházejí z konce 4. století, centrem její účty byl Efez. Podle východní ortodoxní tradice na konci svého života přišla spolu s apoštolem Janem do Efezu, kde zemřela. Tam byla i pohřbena. V roce 899 byly přeneseny její tělesné ostatky do Konstantinopole. Pravoslavná církev i Řeckokatolická církev tvrdí, že byla ctnostná během celého života, a proto ji neuctívají jako kající hříšníci. Je titulovaná jako svatá myronosička a apoštolům rovná. Právě ve zveřejněném dekretu a v prohlášení o povýšení liturgické vzpomínky sv. Máří Magdalény na svátek se sjednocuje stanovisko východní a západní Církve a je to i svědeckví rozvoje ekumenického hnutí.

Marie Magdaléna se stala první hlasatelkou radostné zvěsti, o níž svědčila i svým životem. Privilegiem svátku sv. Marie Magdalény je tedy přinášet radostnou zvěst každému člověku.

Na její svátek 22. července bude ve všech katolických kostelech zaznívat tato modlitba: Všemohoucí Otče, tvůj jednorozený Syn poslal Marii Magdalénu, aby první zvěstovala apoštolům velikonoční radost; prosíme tě, na její přímluvu nás posiluj, abychom podle jejího příkladu i my hlásali vzkříšeného Ježíše Krista a jednou ho spatřili ve věčné slávě jako svého Krále.

Nuže, nebojme se a s odvahou ohlašujme Krista i dnes. Svatá Marie Magdaléno, oroduj za nás.

(podle KN)

Pro zamilované

"Byli jsme stvořeni pro velké věci.

Byli jsme stvořeni, abychom milovali a byli milováni."

Matka Tereza

JAK POZNAT, JESTLI MĚ MÁ RÁD?

Milovat je téměř jako pozorovat rostlinku, která na jaře vzešla ze země. Vždyť i láska má svůj rytmus, potřebuje pozornost, péči, inteligenci, aby mohla objevit, co se skrývá v srdci toho druhého.

A stejně jako rostlinka, i láska je na začátku velmi křehká. Prvním krokem je POCHOPENÍ. Třeba pochopit, Zda můžete jít danou cestou společně. A především je nutné si uvědomit, zda k vám daný člověk přechovává ty samé city. A nemyslete si, že je tak jednoduché zjistit, zda je láska opravdu Láskou!

Gesta, slova a myšlenky, kterými se na vás ten druhý obrací, se obvykle stávají zdrojem vašich vrásek na čele: "Nevolá mi, takže mě nemá rád"; "Nikdy pro mě nemá žádný dárek, takže mě má rád pouze trochu." Tyto věty vyjadřují značnou zmatenost. Častokrát si slova špatně vysvětlujeme, příliš se nesoustředíme na gesta a ze srdce vychází všechno vzhůru nohama!

Co tedy dělat? Jak poznat, zda láska, která ve vás rozkvétá, bude mít dobrý konec, zda najde otevřené dveře? Jak si vysvětlit SIGNÁLY, které k nám vysílá ten druhý?

Gesta

Gesta jsou velmi důležitá. Jemné pohlazení, letmý dotyk dvou rukou, sotva znatelný úsměv, to všechno jsou významná gesta. Upozornují na zvláštní, hluboký a vážný zájem druhého člověka. I polibky jsou důležité a je třeba k jejich používání přistupovat vážně. Nevěřte tomu, kdo je hned na začátku přehnaně něžný. Mohla by se za tím skrývat pouze chuť pobavit se, a ne upřímný cit.

A pokud by se vám naopak náhodou zdálo, že člověk, který vás zaujal, je k vám lhostejný či příliš tichý, nemusí to tak být opravdu. Možná je jen velmi plachý!

Slova

Slovy lze postavit i zbourat lásku, připravit či zničit mnoho radostných dní. Člověk, který vás má rád, na vás často zvýší hlas? Máte na věci často rozdílný názor a neumíte se dohodnout, protože ten druhý je tvrdohlavý? Nebojte se. Je to jeho způsob, jak vás mít rád.

Zdá se vám, že vás zanedbává? Pamatujte si, že mít se rádi neznamená být na sobě celý den nalepení a tvářit se, jak to všechno výborně funguje. Znamená to dobře a intenzivně prožívat zvláštní okamžiky. Ve vztahu nemá význam kvantita, ale kvalita vztahu!

Pokud tě má opravdu rád ...

Chcete opravdu a bez stínu pochybnosti pochopit, zda člověk, kterého máte rádi, vás opravdu miluje? Tak si tedy přečtete následující řádky a ověřte si, zda to tak funguje i ve vašem životě.

Člověk, který vás má rád, z vás udělal součást svého života. Nejste jeho středem (každý je sám středem svého života!), ale jste pro něj neodmyslitelným prvkem. Bez vás by život toho druhého ztratil na kvalitě, stal by se smutnější, bez chuti. Kdo vás má opravdu rád, rozhodne se (nebo pochopí), že jeho život bude opravdu OK, jen pokud ho bude prožívat spolu s vámi. A podle toho se také bude chovat. Pošle vám květiny, pokud se vám líbí květiny, zahrne vás malými pozornostmi, pokud milujete pozornosti, bude vás milovat v tichosti, když pochopí, že nemáte rádi velká slova. Neexistuje jediný osvědčený způsob, jak milovat. Každý z nás miluje odlišným způsobem. Každý z nás očekává a poskytuje odlišný druh pozornosti.

Milovat znamená považovat druhého člověka za "pěkného". Pěkného zvenku i zevnitř. Znamená to přijmout jeho nedostatky a ... dokonce milovat je. Znamená to najít v druhém člověka, díky kterému vyslovujeme slova: "Jak krásný je život!" "Jak nádherné je milovat a být milovaný!"

Nejste si jisti, zda to ten druhý opravdu takto cítí? Bojíte se, že jeho city jsou jen povrchní a nevíte, jak se o tom přesvědčit? Nespěchejte, nechte běžet čas, aby vše mohlo dozrát. Pravá láska potřebuje hodně času. A kromě toho ... když budete spolu, všimněte si jeho očí. Oči jsou upřímné, protože jsou v přímém spojení se srdcem ... a srdce neumí lhát!

MINITEST – Má mě rád, nemá mě rád

1. Podle mě má nemá rád, neboť:

- a) nechodí se mnou tančit
- b) nemluvíme se spolu
- c) nezajímá se o mou činnost

2. Milovat pro mě znamená:

- a) být pro toho druhého středem vesmíru
- b) zcela změnit život toho druhého
- c) přijmout druhého takového, jaký je

3. Na druhém člověku miluji:

- a) jeho přístup ke mně i k ostatním
- b) to, že je sympatický
- c) nádherné tělo

4. Ten, kdo mě má rád, musí:

- a) nic nemusí; stačí, že mě má rád
- b) snažit se udělat mě navždy šťastným
- c) rozhodovat o svém životě na základě mého

B O D O V Á N Í

	1	2	3	4
a)	4	4	10	10
b)	10	7	7	7
c)	7	10	4	4

Od 16 do 22 bodů

Stop! Ty nechceš, aby tě měl někdo rád! Chceš, aby se někdo stal tvým stínem, aby ti stále přisvědčoval! Znovu si dobře přečti dnešní povídání a pokus se odpovédět na otázku: Kdy člověk opravdu miluje?

Od 23 do 30 bodů

Být milovaný neznamena jen být stále uspokojovaný. S láskou se nežertuje, protože nelze žertovat s člověkem. Nezapomínej, že být opravdu milován znamená být přijat takový, jaký jsem.

Od 31 do 40 bodů

Víš, že milovat je jako nastoupit na společnou cestu ve dvojici, která bude možná trvat dlouho. Připrav si tedy velké zásoby upřímnosti, veselosti a pozornosti. Mohl bys být opravdu šťastný!

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

28.

LÁSKA BEZ PODMÍNEK

Učení víry

- Bůh miluje každého člověka nekonečně, věčně a bez podmínek.
- Na Boží lásku odpovídáme vztahem člověka k člověku, když se milujeme bez podmínek a odpouštíme jeden druhému.

Podněty na poučení z každodenního života

- Po tom, co vaše dítě neuspělo při testu nebo má problémy ve škole.
- Když se vy nebo vaše dítě stanete svědky výbuchu zlosti nebo hněvu na silnici.
- Když vaše dítě vidí, že si někdo utahuje z dětí nebo dospělých, kteří vypadají "jinak" nebo když to dělá přímo vaše dítě.

Za Ježíšových dob měl pastýř osamělý a těžký život. Bohatství každé rodiny spočívalo ve stádu dobytka nebo ovcí, které se snadno poztrácely v době

velkého sucha, během bouřky, mrazivé noci či útoku dravé zvěře. Každý pastýř věděl, co riskuje, a proto představa, že by měl kvůli jedné zatoulané ovci opustit celé stádo a jít ji hledat, byla absurdní. Přesně tento obraz však Ježíš používá v Písmu na to, abychom pochopili, jakou lásku nám prokazuje Otec. Ježíš chce zdůraznit nepodmíněnou oddanost Boha každému z nás. Boží láska je absolutní a trvá až do konce světa. I když se nesprávně rozhodneme, Bůh nás volá zpět k sobě. Vítá nás s otevřenou náručí jako milující otec svého syna v **podobnosti o marnotratném synovi a odpouštějící otcí**. Ježíš od nás očekává, že si budeme vážit to, že nám Bůh odpouští, a oslavovat ho pokáním a **svátostí smíření**.

Začátek rozhovoru

Řekni dceři nebo synovi, aby si vzpomněli na situaci, v níž se cítili obklopeni absolutní láskou. Vysvětli jim, že Boží láska k nim je podobná – ba ještě větší.

Jak navázat na téma

Když svému dítěti řekneš, že Bůh ho miluje nekonečnou a věčnou láskou – láskou bez podmínek, bude asi lepší, když mu zároveň vysvětlíš, co znamená bez podmínek. Tento pojem totiž bývá v běžném životě tak zprofanovaný, že ztrácí svůj pravý smysl. Láska bez podmínek je láska, kterou si samotné dítě ničím nezíská – a ani nemusí. Je darem, který nám ve své svobodě daroval Bůh. Tvoje dítě si ji nemůže ničím zasloužit nebo si ji ani nezasluhuje. Neexistuje však nic, co by Boha donutilo nám ji neprokázat.

Tvůj syn nebo dcera mohou na ni pouze reagovat. Jak? To už je na nich. Budou ji Bohu oplácet? Budou ji ignorovat? Odmítnou Boha? Odcizí se mu? Promluvte si o tom a zároveň vysvětli svému dítěti, že nekonečnost Boží lásky znamená, že jde o lásku, ze které nikdy neubývá. Ať nás jí Bůh zahrnuje v jakémkoliv množství, vždy jí má v zásobě ještě více.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš vypráví podobenství o marnotratném synu a odpouštějící otcí: Lk 15, 11–24.

Co na toto téma říká Církev

Smysl Ježíšova podobenství o marnotratném synu a odpouštějící otcí nás obohatí o to více, o co lépe pochopíme jeho kontext s tehdejší kulturou. Aby otec přijal zpět svého syna, který se takto zachoval, bylo za Ježíšových dob velmi neobvyklé. Mladší syn se ke svému otcí zachoval nesprávně a necitlivě, protože si žádal podíl z jeho majetku, ačkoli otec byl ještě naživu; jinými slovy, choval se k němu tak, jako by už byl mrtvý. V daleké cizině však mladší syn veškerý otcův majetek rozházel. Vrací se domů a otec ho vítá a přijímá zpět s otevřenou náručí, ačkoli riskuje, že v očích své rodiny, dělníků a tehdejší společnosti bude vypadat jako blázen.

Otec, který plný radosti ze synova návratu mu utíká vstříc, objímá ho a přijímá zpět, dělá něco, co by vznešený muž v tehdejší společnosti udělal jen velmi zřídka. A právě v tom tkví celý smysl tohoto podobenství: Bůh má z nás takovou velkou radost, že přímo chce vypadat "jako blázen", když přijímá zpět do své náruče hříšníka a obnovuje s ním svůj vztah.

Krátká modlitba s dítětem

Snažíme se sice nehřešit, ale někdy zhřešíme; poděkujme tedy Bohu za jeho velkou lásku a odpuštění:

Bože, děkuji ti za tvou velkou a nekonečnou lásku.
Nikdy na mne nezapomínáš a vždy mě voláš zpět,
když zhřeším.
Pomoz mi litovat a změnit se,
abych se i já mohl radovat z tvé lásky
a oplácet ti ji.
Amen.

Co jsme prožili

Ministrantský den

V sobotu 6. května se v Olomouci konal Ministrantský den pro brněnskou diecézi. Ráno v 6:30 vyjela skupinka pěti ministrantů z našich farností v doprovodu otce Pavla od fary v Dolních Loučkách. Po společné modlitbě jsme mohli vyrazit.

Cesta utíkala rychle. Už v 8 hodin jsme sahalí na kliku Arcibiskupského kněžského semináře, kde nás rozdělili do skupin podle věkových kategorií. Po vzájemném seznámení se jsme šli do chrámu Panny Marie Sněžné na mši svatou s otcem biskupem Vojtěchem. Po bohoslužbě, která byla sloužena na památku sv. Jana Sarkandera, jež byl umučen jen pár kroků od tohoto místa, pro nás připravili žáci kněžského semináře naučnou stezku na téma 7 darů Ducha Svatého. Při slavnostním ukončení byli vyhlášeni vítězové jednotlivých kategorií. Naše skupina Efez 23 vyhrála 1. místo.

Při cestě k autu nás pan farář potěšil zkratkou. Ale zkratka přestala být zkratkou po zjištění, že je branka zamčená. 😊 Cestou jsme se ještě stavili na zmrzlinovém poháru.

Poděkování patří bohoslovcům za příjemně prožitý den, našemu panu faráři za zodpovědný doprovod, a především Panně Marii za ochranu.

Natálie Matoušková

Pouť v Lubném

V sobotu 13. května, na výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě, se v Lubném u kaple Neposkrvněného početí Panny Marie konala poutní mše svatá. Počasí nám přálo a do Lubného se sjeli farníci z okolních vesnic. Za hudebního doprovodu Milušky Prokešové a Dominiky Bočkové jsme prožili krásnou mši svatou celebrou otcem Pavlem.

Děkujeme všem, kdo na mši do Lubného zavítali a dá-li Pán Bůh, za rok se sejdeme u kaple znovu.

Farníci z Lubného

Den matek v Dolních Loučkách

Fotkou se ještě vracíme k oslavě Dne matek, která proběhla na farním dvoře v Dolních Loučkách v neděli 14. května.

Mše svatá ve Vratislávce

V sobotu 27. května v dopoledních hodinách sloužil otec Pavel již tradiční mši svatou k Panně Marii ve Vratislávce. Účast byla hojná, sešlo se asi 120 věřících nejen z naší farnosti. Počasí se vydařilo. Po mši svaté mohli věřící posedět v nově postaveném kulturním zařízení za obecním úřadem. Poděkování patří především Panně Marii za ochranu, otci Pavlovi a všem obyvatelům obce, kteří se podíleli na přípravě a průběhu slavnosti.

Natálie a Pavla Matouškovy

První svatě přijímání v Olší

Krásný slunný den neděle 11. června, velký den nejen pro nás rodiče, rodiny, ale hlavně naše děti Kristýnu Kořínkovou, Standu Proseckého a Jakuba Rémana, kteří poprvé přistoupili k svatému přijímání ve farním kostele sv. Jiří v Olší.

Na první setkání s Pánem Ježíšem se děti pečlivě připravovaly s pomocí nás rodičů a pana faráře. Děti úspěšně složily i závěrečnou ústní zkoušku.

V deset hodin ráno začala slavnostní mše svatá průvodem dětí, pana faráře a ministrantů. Nejhezčí chvílí pro nás všechny bylo, když si děti zapálily křestní svíce a každý sám za sebe přečtením obnovil křestní slib, který stvrdil vlastnoručním podpisem. Pro děti tím nastala ta nejdůležitější a nejkrásnější chvíle celé bohoslužby, kdy poprvé přijaly Tělo Kristovo. I my rodiče jsme se zapojili malým dílem do bohoslužby četbou čtení a společně s dětmi i přímlov.

Standovi, Kristýně i Kubovi to moc slušelo a vše zvládli bez zaváhání. Všichni jsme byli na ně hrdí a ukápla nám i slza. Na úplný závěr děti poděkovaly panu faráři a bylo na nich vidět, jak jsou spokojení a plni dojmů.

Velké díky patří všem, kteří se podíleli na přípravě této slavnostní chvíle pro naše děti.

V. Prosecká

Slavnost Těla a Krve Páně ve Žďárci

Slavnost Těla a Krve Páně připadla v letošním roce na čtvrtek 15. června. Jak se již stalo tradicí, slavnost začala v 18:00 mší svatou v areálu „U Sudu“.

Po skončení mše svaté se vydal eucharistický průvod na cestu po vesnici, kde byly připraveny 4 oltáře. U každého z nich proběhla krátká pobožnost s požeňáním. Eucharistický průvod byl zakončen adorací ve farním kostele sv. Petra a Pavla.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi a všem, kteří se na přípravě a průběhu slavnosti podíleli.

R. Mašek

Slavnost Těla a Krve Páně v Olší

Letošní Slavnost Těla a Krve Páně se slavila obdobně jako v minulých dvou letech, eucharistickým průvodem po vesnici.

V Olší byla slavnost zahájena v neděli 18. června v osm hodin ráno mší svatou, po níž jsme za doprovodu dechové hudby vyšli průvodem z kostela. U čtyř připravených oltářů byla krátká pobožnost a požehnání. Zakončení slavnosti proběhlo v kostele, kde proběhla závěrečná adorace.

Poděkování patří panu faráři a všem farníkům, kteří se podíleli na přípravě slavnosti.

A. Bednářová

Zaznělo v tomto školním roce v hodinách náboženství v našich farnostech

Jak se jmenuje anděl, který Marii zvěstoval narození Ježíše?

Ga... Ga... Gagarin (Ž)

Kolik lidí se zachránilo v arše při potopě?

200 (DL)

Co je to Eucharistie?

Nějaká nemoc. (Ž)

Něco od elektřiny (Ž)

Jaké dary přinesli tři králové Ježíškovi?

kadibudku (Ž)

Koho byl předobrazem měděný had na poušti?

d'ábla (DL)

Co často předchází hříchu krádeže?

modlitba (Ž)

Jaký je rozdíl mezi hostií v sakristii a tou, která se podává při svatém přijímání?

svíce (DL)

Co bylo stvořeno jako Boží obraz?

trojúhelník a uprostřed oko (Ž)

Kdo je to sv. Josef?
pěstitel (Ž)

Co se děje při proměňování?
Že to, co nemohl, umí. (DL)
oplatky se mění na chléb (DL)

Jak se jmenuje skříňka v kostele, ve které je Pán Ježíš?
škatule (Ž)

...rozdávají se památky na hodiny náboženství a žák na výzvu reaguje:
Na ty vaše prasečiny kašlu, já nic nechcu. (DL)

Kostel Panny Marie Bolestné v Podsrpu

V pondělí 8. května se uskutečnila pouť pro pomocníky ve farnosti. Prvním místem, které poutníci navštívili byl kostel Panny Marie Bolestné v Podsrpu (místní části Strakonice).

Podnětem ke vzniku poutního místa na Podsrpu byl nález památné plastiky Panny Marie, která stávala na strakonickém mostě. V roce 1718 byla stržena povodní a odnesena za město. Její nálezce ji postavil právě na toto místo u svého pole a opatřil přístřeškem.

Záhy sem začali putovat mnozí ctitelé Panny Marie hledající její mocnou přímluvu. Roku 1749 tady byla postavena kaple, která však svou velikostí

poutníkům brzy nestačila, a proto byla v roce 1766 rozšířena. Dnešní barokní kostel s ambitem začal stavět velkopřevor maltézského řádu hrabě Ferdinand Althan v roce 1770. Socha Panny Marie byla slavnostně umístěna na oltáři nového chrámu 9. září 1774. Ještě během výstavby kostela zde

byla zřízena samostatná administratura (1772) a v roce 1786 přifařením Předních a Zadních Ptákovíc, Modlešovic, Hajské a Kapsovy Lhoty, farnost.

Jednotný barokní interiér pochází z doby výstavby.

Duchovní správu farnosti obstarávali do r. 1929 řádoví kněží. Dnes je spravována ze Strakonice. V kostele se i dnes slouží pravidelné nedělní bohoslužby a každý rok na Bolestný pátek se zde koná pouť.

Dodnes existuje v české společnosti tradovaná zbožná invokace: "Panno Maria Podsrpenská!", která vyzývá Matku Boží o pomoc ve chvílích nouze i radosti. Výrazným způsobem tuto starobylou invokaci zdůraznil a veřejnosti připomněl farář Otík ve trilogii režiséra Zdeňka Trošky: Slunce, seno, ... Tato tradice se vztahuje právě k soše Panny Marie v poutním chrámu v Podsrpu.

Podle www.farnost-strakonice.cz, cs.wikipedia.org

Pohled do historie

V pohledu do historie žďářské farnosti jsme pokročili k roku 1973. V únoru zemřel administrátor P. František Kolář, novým administrátorem se od 1. července 1973 stal P. Stanislav Peroutka. V mezidobí od února do července 1973 spravoval farnost excurrento z Dolních Louček P. František Posádka.

Zápisy ve farní kronice od roku 1973 jsou výrazně kratší. V aktuálním čísle farního zpravodaje se budeme věnovat i zápisu pro následující rok 1974.

1973

V tomto roce zemřel zdejší administrátor P. František Kolář. Od února do července farnost zpravoval exkurendo P. František Posádka, děkan z Dolních Louček. Od 1. července přišel do Žďárce nový administrátor. Hned, jakmile přišel, bylo započato s přípravou na přijetí svátosti biřmování. Svátost uděloval dne 1. září kapitulní vikář Ludvík Horký.

1974

Rok 1974 byl poznamenán intensivní přípravou na opravu střechy farního kostela. Byla zakoupena část vazby, ochotnou pomocí farníků všechno připraveno. V únoru objednána krytina. Také na faře bylo přikročeno k úpravám. Bylo uděláno sociální zařízení, koupelna, vyměněno špatné potrubí vodovodu. Za pomoci farníků vykopána kanalisace a zhotoven septik. Tolik to nejdůležitější k materiální stránce. Ještě možno podotknout, že nechyběla ani štedrá finanční pomoc ze strany farníků.

K oživení zpěvu v kostele – málo zde lidé zpívají – byl založen dětský chrámový sbor, zdá se, že nadšení pro tento sbor nechybí ani u dětí, ani u dospělých. Účast na svatých svátostech k počtu farníků se zdá dobrá. Svatých přijímání bylo v uplynulém roce 12.150. Také návštěva nemocných a starých, která se uskutečňuje měsíčně o prvním pátku se dobře osvědčila. V kapliče v Tišn. Nové Vsi je sloužena mše sv. jednou za 14 dní. Velmi málo však jich tam přistupuje ke sv. přijímání i když účast je na mši sv. docela dobrá.

Zpracoval: R. Mašek

Pověry ničící rodiny

Pokračujeme v našem povídání o pověrách, které považujeme možná za legraci, ale přesto jsou vyjádřením našeho odvrácení se od Boha.

Pověry při narození dítěte

Pověrečné úkony a představy předcházely i narození dítěte. Pokud mělo dítě určitou vrozenou vadu nebo se v jeho chování vyskytla výrazná odchylka od běžných norem, příčiny se hledaly v drobných příhodách jeho matky v době, když byla těhotná.

Těhotenství

Když těhotná žena spatřila požár, zapálené červánky nebo vycházející slunce a současně se dotkla rukou svého těla, dítěti zůstalo na stejném místě červené

znamení, tzv. plamen. Zákazy tohoto typu jsou založeny na principu similární magie, tj. na představě, že určitá charakteristická vlastnost živého či neživého objektu se v jistých okolnostech může přenést na jiný objekt. Určitá vlastnost se může přenášet z jednoho objektu na druhý prostřednictvím jejich vzájemného dotyku, tj. podle principu kontagiózní magie. Pokud ženě stříká na tělo cizí krev, pokud někdo hodil na ni malinu nebo jahodu, zůstalo dítěti na těle znamení stejného tvaru. Pokud si otřela o sebe mokré ruce, vlhkost se mohla přenést na dítě ve formě mokvavých lišejňů na hlavě. Značný význam se připisoval čichovým vjemům. Ženě, která ucítila vůni jídla a nemohla ho ochutnat, hrozil buď potrat, nebo podoba žádaného jídla se objevila ve formě trvalého fleku dítěti na těle. Proto si měla rychle zasunout palec ruky za pás, aby dítěti zůstalo jen znak na

dříku. Aby se takovým následkům podle možnosti předešlo, když přišla těhotná žena do domu, kde připravovali nebo měli na stole jídlo, nezapomněli ji nabídnout.

V těhotenství nesměla žena zvedat ruce nad hlavu (věšet prádlo nebo záclony či tančit), protože dítěti by se mohla omotat kolem krku pupeční šňůra.

Špičaté břicho – to bude chlapec, kulaté břicho – bude to dívka.

Pokud žena nemůže otěhotnět, má obejmout těhotnou ženu, aby se od ní "nakazila".

Kočky kradou dětem dech. Pověra zřejmě vychází z představy, že kočky mají rády mléko, tedy i mateřské, a mohly by chtít pít z úst miminka.

Chlapci matce přidávají krásu, holčičky si ji berou pro sebe.

Nemá se kupovat kočárek ani výbavička před porodem, jinak to přinese dítěti smůlu.

Když maminka bude nosit během celého těhotenství věci modré barvy, bude mít chlapečka, když růžové, narodí se holčička...

Je těhotné neustále špatně od žaludku? Bude mít holčičku. Nebo má neustále chuť na sladké? Bude to kluk jako buk!

Přenáší maminka po termínu porodu? Ale jistě, děvčátko "se kráší". Pálí maminku žáha? Miminko bude mít hodně vlásků!

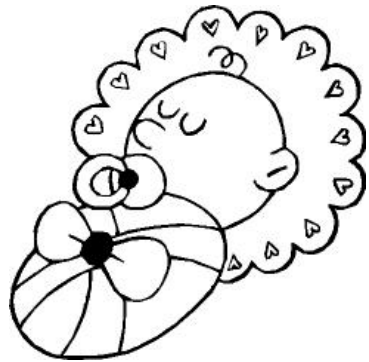
Podle některých pověr by budoucí maminka neměla nic dělat, nikam chodit, nepohybovat se, jen sedět, ležet a jíst, vždyť přece krmí dva!

O těhotenství lze jiným říci až po třetím měsíci, jinak by se mohlo zakřiknout...

Porod

Chcete rychle porodit? Jezte hodně ostrého jídla!

Podle představy, že vše, co je v místnosti uvázané nebo zavřené, překáží dítěti v příchodu na svět, rozpletli rodiče vlasy, rozvázali jí na oděvu uzly, sňali jí prsten apod. U nás podobně jako v jiných národech existuje představa, že utrpení rodičky je menší, pokud je při porodu přítomen i otec dítěte, protože bolest se rozdělí.

Šestinedělka nesmí vycházet z domu. Tato pověra asi vznikla z obavy před infekcí.

Novorozenec

Novorozence natřeli máslem, aby byl silný, zabalili ho do kožichu, aby měl kudrnaté vlasy, a položili na pec, aby přivykl na dům. Koupání předcházely další úkony, které mu měly zajistit zdraví, krásu, šikovnost a ochránit ho před bídou.

Křest

Kmotra dítě oblékla, do polštářku mu vložila peníz a některý z magických předmětů jako česnek, sůl apod. K prahu dveří, kterými museli projít, položili u chlapce řetěz, cep, sekeru, aby byl zdravý a silný, u dívky koudel a knížku, aby byla usilovná a moudrá.

Křtiny

Hosty zvali prostřednictvím "zváčky", která do příslušných rodin zanesla "Radostník", tj. pálenku, někde i koláč. Matka dítěte musela být během křtin v koutě za plachtou. Až do "úvodu" byla v moci zlých sil. S dítětem se před křtem nesmělo vycházet ven a venku se ani nesměly sušit dětské věci.

Šestinedělka

Po 2–3 týdnech musela jít šestinedělku k "úvodu". Před práh položili žhavé uhlíky, místy i vajíčko, které musela překročit. Po návratu si musela sednout na vědro s vodou, aby měla hodně mléka.

Kojenec

Když šla matka poprvé s dítětem přes vodu, musela do ní hodit kousek chleba, aby mělo dítě zdravý spánek. Do kolébky vkládali sůl a železo, které měly dítě chránit před kouzly.

(příště pověry spojené s úmrtím)

Páté evangelium

7.

Mým přičiněním se z vás stanou rybáři lidí! Synové Zebedeovi mu řekli: Máme tedy opustit své sítě, loď i otce a následovat tě? Ježíš však řekl: Nevíte, co říkáte. Když se odloučíte od lidí, jak je budete moci ulovit?

„Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

(Mk 1,17-20)

Markovo vyprávění líčí počátky klerikalismu. Opuštěné síť ale táhnou ke dnu spíše budoucí tragédie než množství ryb. Apoštolově se sítěmi by zůstali bratry mezi bratřími, zatímco z apoštolů bez sítí se stává kasta. Není sporu o tom, že na březích Genezaretského jezera se rodí na jedné straně „klérus“ a na druhé „laici“. Zebedeovi synové vystupují z loďky a stávají se z nich „kněží“, zatímco Zebedeus zůstává tam, kde je, jako první představitel laického stavu, za jehož patrona by ostatně měl být prohlášen.

Události se bezesporu odehrály tak, jak je to v evangeliích popsáno: apoštolově, doprovázející Ježíše po judských horách, si s sebou nenesli rybářské nádobíčko ani se nenamáhalí najít si nějaké jiné početné zaměstnání. Je mimořádně zajímavé, že Ježíš zdůrazňuje, že za toto chování nenesou zodpovědnost.

„Apoštol“ nemá (v Ježíšově autentickém pojetí) opouštět svou práci, protože se nemá stranit druhých lidí. Všech dvanáct apoštolů to však – v rozporu s Ježíšovým přesvědčením – udělalo, a proto se nám všude v evangeliích jeví jako zvláštní, uzavřená skupina. Klerikalizovali se

nejspíš z lenosti, o níž nám podávají svědectví i jiná místa Nového zákona, například Skutky apoštolů, kde se líčí, jak apoštolově dospěli k rozhodnutí nemísit se mezi spolubratry ani během služby při stole (což přece není žádná těžká práce), ale zůstat stranou a věnovat se jen modlitbě a službě slova (Sk 6,2–4)!

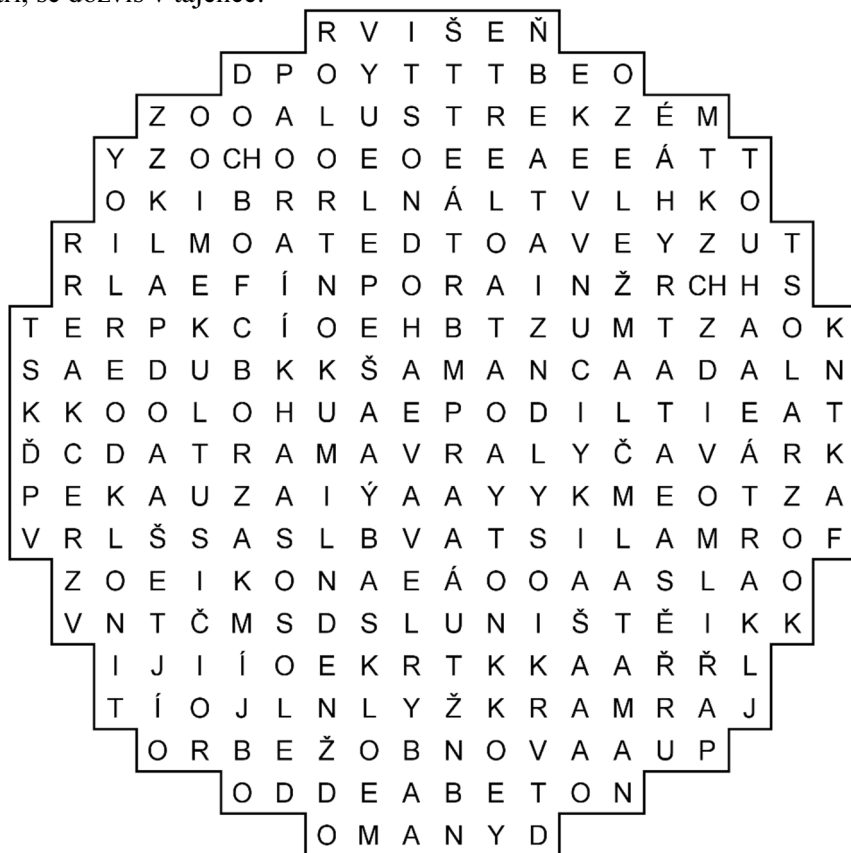
Jak je však možné, že Ježíš takové chování, které bylo v rozporu s jeho přesvědčením, toleroval?

Díky své jasnozřivosti. Věděl, že se – za mnoho staletí – najdou křesťané, kteří vypátrají jeho pravý úmysl, a že nakonec bude klerikalismus synů Zebedeových překonán.

A také pro svou lásku k míru. Apoštolově, kteří nikdy příliš nevynikali taktem, by mu mohli předhazovat, že i on opustil svou tesařskou dílnu, a z toho nekoukalo nic jiného než trapná diskuse.

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

Nejen sv. Benedikt je patronem Evropy, ale má i „pomocníky“. Kdo mezi ně patří, se dozvíš v tajence.

ACHILLES, ALBÍN, ATAMAN, AUKCE, BARON, BEATA, BETON, BLESK, ČELEĎ, DOZOR, DYNAMO, EKZÉM, FORMALISTA, HODNOSTI, HRUŠOV, IKONA, IONTY, JARMARK, KARAMBOLY, KAUKA, KÁZEŇ, KLAMY, KLÁTY, KLAUN, KLEVELA, KNOTY, KONTROLOR, KRÁVA, KULTUS, LAMŽELEZO, LARVA, LOSOS, LUSTR, MARTA, NIČEMA, OBCHOD, OBJÍMKA, OBNOVA, ODBOJ, ODKLONIT, ODPAL, OCHOZY, OTAVA, OTLAK, PAŘIL, PAZNEHT, PLENTA, PROTIJED, REAKCE, SERAF, SLUNIŠTĚ, STAROBA, ŠAMAN, ŠIMON, TATRY, TEÁTR, TLACHY, TOUHA, TRAVERZA, TRDLO, TRIKO, VEDOUĆÍ, VELRYBA, VIŠEŇ, VLHKO, VNUCI, VÝLOM, ZDIVO, ZETOR, ZLATOKOP, ZOBAN, ZRALOST, ŽEBRO

ZA POKLADY
VÍRY

*Nebot Bůh tak miloval svět,
že dal svého jednorozemého Syna,
aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul,
ale měl život věčný.
(Jan 3,16)*

To, že Bůh je Otcem nás
všech, vyjadřujeme slovy
modlitby **Otče náš**.

Poskládej správně slova modlitby.

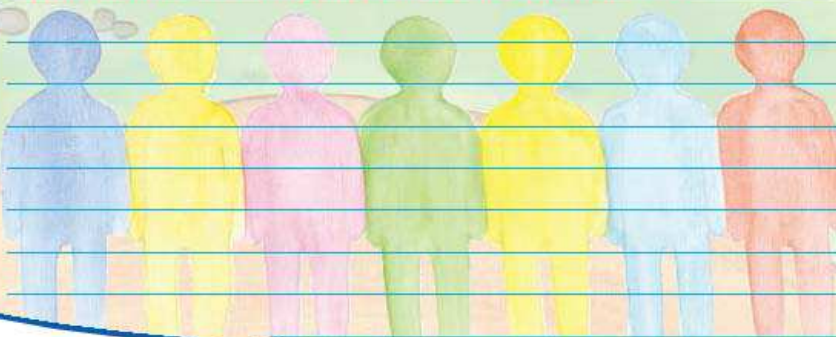
a odpusť nám naše viny,	
přijď království tvé, ale zbav nás od zlého. Amen.	
posvěť se jméno tvé, Chléb náš vezdejší dej nám dnes	
buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi, jako i my odpouštíme naším viníkům, Otče náš, jenž jsi na nebesích, a neuveď nás do pokušení,	

**Dopiš jiné vlastnosti, které mluví
o tom, jaký je náš Nebeský Otec.**

Je _____
_____
_____
_____

Bůh nedělá rozdíly mezi malými
a velkými, mezi slabými a silnými,
mezi chudými a bohatými. Všichni
jsme jeho milované děti a každý
z nás je pro něj stejně důležitý.

**Dopiš jména lidí, na kterých ti záleží, ale i těch, které nemáš v oblibě.
I tyto lidé jsou tvými bratry a sestrami. Všichni jsme děti Boží.**

Během prázdnin budeme sportovat, cestovat, poznávat nová místa a nové lidi. Naučme se dívat se na lidi kolem sebe jako na bratry a sestry, kteří mají toho stejného Otce. Snažme se ukázat, že jsme opravdu jeho dětmi. Nezapomínejme, že i Pán Ježíš nám v Janově evangeliu říká (Jan 15,27):

*Jeho slova zjistíš, když turistickou stezku
doplníš správnými kameny.*

Kamarádi jsou darem:

- ☁ modlí se za ně,
- ☁ svým životem jim ukazuj, že naším Otcem je Bůh,
- ☁ vyprávěj jim o Bohu.

*Do bubliny napiš,
co chceš říci
svým kamarádům
o našem Nebeském
Otcí.*

Mnozí z vás letos poprvé přijali Pána Ježíše v Eucharistii. Od tohoto nádherného prvního setkání ho můžete přijímat pravidelně. Snažte se, abyste těchto setkání s Ježíšem prožívali co nejvíce. Ať jsou pro vás posilou, abyste svým životem dokázali svědčit o Boží lásce.

Co nás čeká

Pouť ve Skryjích

Poutní mše svatá 5. července v 11:00 hod.

Pouť na Litavě

Mše svatá 29. července v 16:00 hod.

Pouť v Boru

Mše svatá 12. srpna v 10:00 hod.

Pouť v Horních Loučkách

Mše svatá 12. srpna v 15:00 hod.

Pouť v Tišnovské Nové Vsi

Mše svatá 19. srpna v 10:00 hod.

Žehnání automobilů

Opět v Olší u kostela 27. srpna ve 14:00. Přijďte si vyprosít Boží požehnání pro všechny svoje cesty. Po žehnání následuje „spanilá jízda“ na faru do Dolních Louček kde bude připraven opečený beran 😊.

Pouť v Újezdě

Mše svatá 2. září v 10:30 hod.

Poslední slovo mají děti: Ježíš Kristus IV

Uzdravení deseti malomocných. Jeden uzdravený se vrátí a říká:

„Děkuji ti, Pane Ježíši.“

Ježíš odpoví: „Není zač.“

„Král stojí hodně vysoko,“ vysvětluje kněz v hodině náboženství.

„A přece je někdo, kdo je vyšší.“

„Eso!“ vykřikne Pavel.

„Věděl Pán Ježíš, že Zacheus je darebák, když na něj zavolal?“

„Ano, protože je vševědovec.“

„Ježíš byl při poslední večeři smutný, protože jeden apoštol měl špinavé nohy.“

Při zkoušení malé, velmi snaživé začky v náboženství:

„Jak se jmenoval muž, který se staral v Betlémě o Ježíška a Pannu Marii?“

„Ježíš Kristus.“

„Kdo řekl Panně Marii, že bude maminkou Pána Ježíše?“

„Ježíš Kristus.“

„Jak se jmenoval první člověk v Bibli?“

„Ježíš Kristus.“

Ostatní děti už se začínají smát. Katechetka chce děvče zachránit, a tak nahrává poslední otázku:

„Kdo se za nás a za naše hříchy obětoval na kříži?“

„Vy!“

Katechetka ukazuje dětem obrázek Ježíškova zmrtvýchvstání a ptá se:

„Která událost je zobrazena na tomto obrázku?“

„Jí vím! Pán Ježíš utekl z hrobu.“

„Kam odešel Pán Ježíš po poslední večeři?“

„Do botanické zahrady!“

*(z knihy **Poslední slovo mají děti**)*